

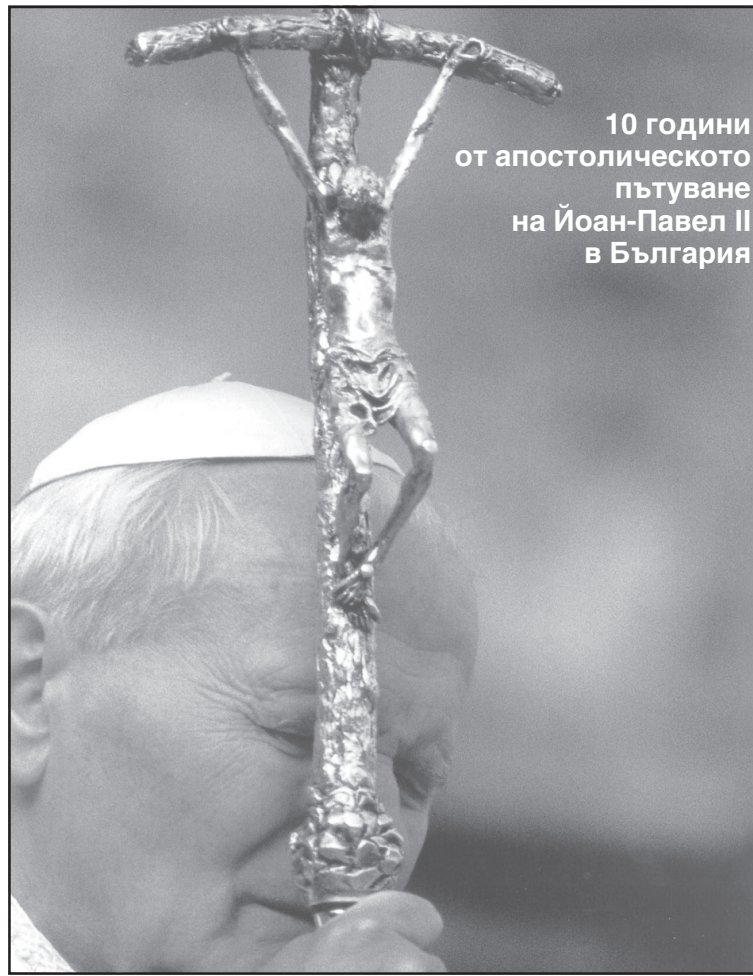

Дом за възрастни хора в Калояново отвори врати

С тържествен благослов от епископ Георги Йовчев беше открит Домът за възрастни хора в Калояново. Той е построен в имот, собственост на Католическата църква, и носи името на свети Йосиф. На тържествената церемония присъстваха свещеници и монахи от Софийско-Пловдивската епархия, ръководството на община Калояново, както и много местни и чуждестранни гости. Немалка част от тях са помогнали за построяването на дома. Той е специално проектиран и построен за целта, така че да може да отговори на потребностите на възрастните хора, които ще живеят в него. Модерната сграда разполага с четири единични и девет двойни стаи, като всяка от тях има самостоятелен санитарен възел. Помещението са оборудвани с нови ме-

На стр. 4

Усетихме неговата обич

10 години
от апостолическото
пътуване
на Йоан-Павел II
в България

Интервю с монс. Христо Проиков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България и Апостолически екзарх

- Ваше Високопреосвещенство, като млад свещеник мислели ли сте, че Римски първосвещеник ще дойде в България?

- Преди всичко, искам да ви благодаря за това интервю, с което ме връщате 10 години назад в хубавите майски дни на 2002 г., когато в България се честваше празникът на светите братя Кирил и Методий и същевременно се осъществяваше историческото апостолическо посещение на Римския първосвещеник папа Йоан-Павел II в България. Една такава мисъл е можела да бъде винаги в мечтите ми не само като млад свещеник, но никога не съм предполагал, че тя може да бъде осъществена през дните на моя живот.

- Имало ли е сред молитвите ви и такава папата да посети страната ни (още преди да се разбере, че има подобна възможност)?

- Особено настойчива молитва отправях пред Бог, когато Епископската конференция на Католическата църква в България покани Светия отец да посети България и той даде знак, че е готов на това. А когато и правителството на Република България отправи официална покана, разбрах, че молитвата ми бе чула и особено интензивна стана, когато бях включен в правителствено-църковния комитет по посещението на папата.

- Когато официално беше обявено апостолическото пътуване на Йоан-Павел II у нас, кое беше повече - радостта или притеснението?

- И двете, но радостта надделяваше.

- Беше ли „предизвестено“ по някакъв начин това посещение?

- Когато папа Йоан-Павел II започна своя понтификат и се възкачи на Петровия престол,

той пожела да вземе името Йоан-Павел, името на двама свои предшественици - Йоан XXIII и Павел VI, и тогава той изрази желанието като папа да мине по стъпките на Йоан XXIII. А като апостолически легат архиепископ Анджелио Джузепе Ронкали, бъдещият папа Йоан XXIII, е бил в България 10 години. Естествено беше да очакваме един ден папа Йоан-Павел II да дойде в България. И този момент чакахме с нетърпение и голяма надежда.

- Това посещение би трябвало да сплоти католическата общност у нас. Тази сплотеност запази ли се досега?

- Католическата общност в България е била винаги сплотена, което се вижда още от времето на мисията на архиепископ Ронкали в България. Тази сплотеност е особено силно живяна по времето на преследванията на Църквата през атеистичния режим от миналия век. Обявяването за блажени на мъчениците за вярата в България от папа Йоан-Павел II, които са от трите католически епархии в България, показа още по-силно и утвърди тази сплотеност.

- Присъствието на папа Йоан-Павел II тук реши ли някои проблеми и кои? (Аз например съм чувал, че то е „разчистило терена“ за строителството на конкатедралата „Свети Йосиф“ в София.)

- Проблемите, които Католическата църква в България има и днес, включително и тези на реституцията, се решават винаги много трудно и бавно. И аз съм чул, че посещението на Йоан-Павел II е спомогнало за строителството на конкатедралата „Свети Йосиф“ в София. Дали е така, не

На стр. 7

Тишината и Словото: път за евангелизация

Послание на папа Бенедикт XVI за 46-ия световен ден на социалните комуникации - 20 май

„Скъпи братя и сестри,
С приближаването на Световния ден на социалните комуникации бих искал да споделя с вас няколко размишления за един аспект в процеса на човешкото общуване, който въпреки своята значимост понякога е пренебрегван. Става дума за връзката между тишината и словото - два основни момента в общуването, които трябва да бъдат балансирани, редуващи се и допълващи се, за да се постигне истински диалог и да се задълбочи близостта между хората. Когато словото и тишината се изключват взаимно, общуването се влошава, защото предизвиква известно „прегриване“, или напротив, защото създава една атмосфера на студенина. Когато обаче двете се допълват хармонично, общуването придобива стойност и значение.

Тишината е неразделна част от общуването и без нея никакво слово, изпълнено със смисъл, не може да съществува. В тишината ние слушаме и

опознаваме още по-добре самите себе си, в нея се ражда и се задълбочава мисълта, ясно разбираме какво искаме да кажем или какво очакваме един от друг, подбираме начина да се изразим. Като замълчим, позволяваме на другата личност да говори, да изрази себе си, а на нас - да не останем вкопчени в нашите думи и идеи, без да сме направили подходящата преценка. Така се отваря пространство за взаимно изслушване и стават възможни едни по-задълбочени човешки взаимоотношения. В тишината например се долавят най-истинските моменти на общуване между тези, които се обичат: жестове, изражение на лицето, стойка на тялото - като знаци, които разкриват личността. В тишината радостта, безпокойството и страданието говорят и намират една наистина особено интензивна форма на изразяване. Тишината позволява едно ангажиращо общуване, което включва съпричастност и способност за изслушване, които

често разкриват степента и същността на връзките. Там, където посланията и информацията са в изобилие, тишината е от съществено значение, за да се отсее съществено от ненужното и повърхностното. Едно задълбочено размишление ни помага да от-

На стр. 4

230 години от началото

На 1 май тази година се навършват 230 години от идването в България на първите мисионери от Ордена на пасионистите. Свещениците Франческо Ферери и Джакомо Спиранди, пасионисти, по националност италианци, са изпратени от конгрегацията в Рим през лятото на 1781 г. и след дълго и мъчително пътуване пристигат в село Трънчовица, енория от Никополската католическа епархия, на 1 май 1782 г.

Цялото село е излязло да

ги посрещне. Подготвена е богата трапеза като за скъпи гости, които ще служат в енорията, и с това се поставя началото на мисията на пасионистите в България.

Основателят на Ордена на пасионистите се е казвал Павел. Роден е на 3 януари 1694 г. в гр. Увада, Италия. Благодарение на неговото домашно възпитание с помощта на енорийския свещеник той възпитал в себе си силна вяра и голяма набожност. На 27 години с Божията помощ и по

своя вътрешна потребност той основава ново духовно общество. На 22 ноември 1720 г. Павел облича нови одежди с отличителни знаци и символи и от този ден се поставя началото на Ордена на пасионистите. На 15 май 1746 г. папа Бенедикт XIV обявява и окончателно утвърждава ордена. Силното въздействие на отличителния знак във формата на сърце с надписи и трите гвоздеа, сим-

На стр. 5

Скъпи младежи,
От 18 до 20 май 2012 г. в София при
отците кармитани ще се състои по-
редната среща за младежи от 15 годи-
ни нагоре, които търсят своето призван-
ие в живота.

Срещата се организира с участието на
свещеници и сестри от трите епархии.
Темата е: „По пътя на моето призвание“.

Начало - 18 май, петък, 18 ч. Край - 20 май, неделя на
обяд.

Участниците трябва да носят със себе си: Библия,
тефтер, химикалка и добро настроение. Цена - 20 лева.

Пътните разходи се поемат от организа-
торите - те ще се възстановяват срещу биле-
тите за транспорт благодарение на Кон-
ференцията на висшите настоятели на об-
щностите на богопосветените в България.

Моля, потвърдете участието си
до 10 май на отец Мартин Илек,
тел. 042 919 430; GSM: 0885 453 614,
e-mail.: jilekmartin@seznam.cz

От името на целия екип
отец Мартин ИЛЕК

Помощ за пострадалите от наводненията в Южна България

Природните бедствия, при-
чинени от топенето на снего-
вете, засегнаха не само Бъл-
гария. В продължение и до-
пълнение на Апела на Католи-
ческата църква за помощ на
пострадалите, за който научихте
в миналия брой на в. „Исти-
на-Veritas“, ние се включихме
в регионален проект заедно
с Албания, Босна и Херцего-
вина, Косово, Черна гора,
Румъния и Сърбия. С подкре-
пата на дарители от Западна
Европа чрез „Каритас“ - Бъл-
гария, получихме средства и
започнахме раздаването на
помощи в общините Свиленг-
рад и Първомай.

Имахме предварително за-
питване за подкрепа от тези
общини с посочени конкретни
нужди.

На 15 и 16 март в Свиленг-
рад, Любимец и с. Капитан Ан-
дреево екип на „Каритас“ - Со-
фия, раздаде помощи на пост-
радалите от наводненията. По-
мощите бяха закупени и паке-
тирани от наши сътрудници в
Ямбол и на 95 семейства бяха
раздадени 150 хранителни и
150 хигиенни пакета. Хранител-
ните пакети съдържаха брашно,
ориз, захар, леща, боб, олио,
макарони, пастет, рибни кон-
серви, консерви и лютеница, а
хигиенните - прах за пране, пе-
рилни препарати, препарат за
фаянс, сапун, белина и кислог.
На 78 семейства бяха раздаде-
ни 300 кофички с латекс по 5 кг
- съобразно щетите в домове-
те им. Предоставихме и пътеки
с обща дължина 51 м и 10 ки-
лима - всички нови. Създадена
бе организация по раздаване-
то, като хората бяха предвари-
телно уведомени за часа, в кой-
то трябва да си получат помо-
щите.

В Първомай, с. Градина и с.
Виница сътрудници на „Каритас“
- София, разпределиха 30
дюшека с принадлежности
(чаршафи, калъфки, възглав-
ници и одеяла), както и 29 хра-
нителни кашона, хигиенни кашо-
ни и минерална вода. Раз-
даването се осъществи на
място в присъствието на два-
ма социални работници от об-
щина Първомай по предвари-
телно подготвени списъци и
оценка на нуждите.

Регионалният проект про-
дължава до края на май, като
всички се надяваме да няма
пострадали хора и сериозни
имуществени щети.

„Каритас“ - София

„Каритас“ се застъпва за качествено и пълноценно образование за всички

„Образованието е въпрос от
особена важност за всяко поко-
ление, тъй като то е основата за
здравословното развитие на от-
делната личност и бъдещето на
цялото общество. (...) Необходи-
мим е да бъдат възприети об-
разователни политики, които да
гарантират правото и достъп-
ността за всеки на училищно об-
разование и които, наред със
стимулиране на познавателно-
то развитие на личността, де-
монстрират загриженост и към
балансираното личностно раз-
витие, което предполага и отк-
ритост към трансцендентното.
Католическата църква винаги е
била особено активна в област-
та на образованието и в учили-
щата, за чието развитие е да-
вала ценен принос съвместно с
компетентните държавни ин-
ституции. Надявам се този при-

нос да бъде признат и защитен
от законодателствата на раз-
лични страни.“

Из годишното обръщение
на папа Бенедикт XVI, произ-
несено на 9 януари 2012 г., към
членовете на дипломатичес-
кия корпус, акредитирани към
Светия престол

Следвайки ценния принос на
Католическата църква за разви-
тието на образованието и учили-
щата, през февруари тази годи-
на „Каритас“ - България, заедно
с други неправителствени орга-
низации взе активно участие в
обсъждането на изготвения от
Министерството на образовани-
ето, младежта и науката (МОН)
Проект на Закон за предучилищ-
ното и училищното образование
и внесе своите предложения за
неговото подобряване.

Изхождайки от позицията,
споделяна от Католическата
църква, че образованието е ос-
новно човешко право и важен
фактор във формирането на
знания и умения за живот на де-
цата и младите хора и има съ-
ществена роля за тяхното по-
нататъшно реализиране в об-
ществото, „Каритас“ - България,

се застъпи за:

- Въвеждането в учебните
програми на една особено важ-
на група от знания и умения,
пряко свързана със съвремен-
ния глобален свят, т. нар. Гло-
бално образование.

- Осигуряването на достъп
до безплатно училищно образо-
вание на лица, търсещи и полу-
чили закрила в Република Бъл-
гария по Закона за убежището
и бежанците.

Въвеждането на Глобалното
образование като тематична об-
ласт, застъпена в предучилищ-
ните и училищните програми,
цели да повиши информиран-
остта на учениците относно
съвременния глобален свят.
Чрез тази тематична област
младежите ще придобият поз-
нания за редица глобални про-
блеми на развитието, включва-
щи концепциите за човешките
права, превенцията на конф-
ликти, межкултурната кому-
никация, гражданството, бед-
ността, околната среда, достъп
до образование и други. Об-
хващането на тази тематика ще
даде възможност на учениците
да мислят в глобална перспек-

тива, да общуват пълноценно,
да открояват и анализират
проблемите в световен кон-
текст, в тяхната цялостна сло-
жност. Учителите ще имат въз-
можност да въведат в обучени-
ето нови методи като интерак-
тивни игри, учене чрез създава-
не и преживяване, чрез които
децата и младежите ще придо-
бият необходимите знания, уме-
ния и компетентности за едно
по-пълноценно адаптиране и
живеене в днешния свят.

В частта за бежанците и дос-
тъпа им до безплатно образова-
ние в държавните и общински-
те училища „Каритас“ - Бъл-
гария, постави акцент върху осигу-
ряването на допълнителни
безплатни часове за усвояване
на български език от деца и уче-
ници, за които той не е майчин,
както и върху осигуряване за та-
кива ученици и на часове по
майчин език и култура по ред,
определен от министъра на об-
разованието, младежта и нау-
ката. Всичко това би доприне-
ло за тяхната по-ефективна
адаптация и интеграция в бъл-
гарското общество.

„Каритас“ - България

Духовен ден в нашата енория в с. Малчика през постното време

На 10 март 2012 г. около 50
деца, младежи и възрастни,
водени от отец Патрик и сес-
тра Франческа, прекарахме
един приятен ден в черквата
„Света Ана“ и духовния център
в с. Малчика при отец Ре-
мо.

След пристигането и молит-
ва в черквата се проведеха за-
нятия по възрастови групи. Те-
матата за деня беше „Размиш-
ления върху молитвата Отче
наш“. При големите беседа из-
несе отец Патрик, от когото
научихме нещо повече за най-
съвършената молитва - да се
молим така, както Исус е учил
своите ученици. „Да се молим
- продължи отец Патрик, - зна-
чи да доближим Бог до себе
си и да се молим с малко ду-
ми, защото той знае всичко за
нас.“

Размишлявахме и върху:

1. Дали моята молитва е из-
пълнена с простота и смире-
ние?

2. Дали искам Бог да изпъл-
ни моята воля, или да ми да-
де сили, за да я изпълня сам?

3. Дали мога да кажа искре-
но, че нямам угризения за ми-
нали събития?

Въпроси, които поражда-
т сериозни разговори със себе
си и ни карат да викнем мно-
го дълбоко във всяка дума на
молитвата Отче наш.

В групите на малките молит-
вата беше тълкувана дума по
дума и децата разсъждаваха
върху тях заедно със сестра
Франческа, Миро, Янек, Мари-
нела, Таня и Вероника. След
това имаха за задача да пре-

създадат молитвата с картин-
ки на табла.

След съвместния обяд при
любезния ни домакин отец Ре-
мо проведохме занимателни
игри с малки и големи.

Смях, радост и различни игри
зарадваха децата. Бързо
мина времето и стана 15.00 ч.,
когато беше време да се събе-
рем и да се разделим на груп-
и, за да се подготвим за Кръст-
ния път по-късно същия ден.
Бяхме разделени на пет групи,
за да размишляваме по зада-

дените ни по-рано въпроси.
След свършената работа дой-
де и „причината“, заради коя-
то бяхме в с. Малчика - това бе
Кръстният път на открито.
Пред всяко от 14-те спирания
беше прочетен кратък откъс от
Библията, придружен с куплет
от песен. След края бяхме при-
ятно изненадани от децата, ко-
ито измолиха Отче наш с жес-
тове. Накрая получихме по
един малък подарък, който каз-
ваше, че с всяка дума от Отче
наш ние трябва да се замисля-
ме за значението ѝ.

След като почистихме и си
прибрахме багажа, стана вре-
ме да си тръгваме. Не ни се ис-
каше, но трябваше. Благода-
рихме на отец Ремо за топло-
то посрещане, качихме се об-
ратно в големия автобус и по-
теглихме за Свищов.

С всичко това, което напра-
вихме през този ден, се надя-
ваме, че много мъничко, съв-
сем мъничко се доближихме
по-близо до Бог.

Бонка ПАВЛОВА,
Александрина КАРАДЖОВА

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1462)
май 2012 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Тел. 952-29-59
E-mail: istina-v@techno-link.com
Ректор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Хондурас. Епископ Луис Алфонсо Сантос навърши 75 години и излиза в пенсия. Той е поискал разрешение от папа Бенедикт XVI да го освободи от духовни функции, за да се кандидатира за президент на страната. Епископът е заявил на пресконференция: „Поради голямата несправедливост и нарастващата бедност желая да се намеся по-активно в политическия живот и да внеса ред, законност и справедливост, като стана президент.“

+++ Кардинал Оскар Родригес Марадиага - президент на „Каритас“, остро е разкритикувал икономическата политика на Европа: „На Стария континент битова политика на натрупване на дългове, която е пагубна за бъдещите поколения!“

Франция. Във връзка с 600-годишнината от рождението на света Жана д'Арк Франция съвместно със Светия престол емитира възпоменателна пощенска марка. Франция издава 2.5 милиона пощенски марки, а Ватикан - 1.6 милиона, по 77 цента. В цяла Франция 2012 г. е посветена на тази годишнина.

+++ Бертран Деланое, кмет на Париж, е отхвърлил строежа на руска православна черква близо до Айфеловата кула. „Не съм против Руската православна църква, но „самохвалствената“ ѝ архитектура е несъвместима с околната среда, която спада към световното културно наследство на ЮНЕСКО“, е заявил кметът. Въпросното място е придобито на търг от Москва с цел да се построи голям руски православен храм с „пет 27-метрови позлатени кубета“.

Германия. При дълбоки разкопки в центъра на Хамбург са открити човешки скелети и основи на построения през 1231 г. францискански манастир „Света Мария Магдалена“. Манастирът е построен от граф Адлер IV по случай победата му над датчаните. Проучванията продължават.

+++ Новият генерален секретар на голямата католическа благотворителна организация „Мизереор“ е германският прелат Пирмин Шпигел, който е и съветник на международните католически благотворителни организации „Мисио“ и „Адвениат“. 54-годишният Шпигел живее в Бразилия, където организацията е помогнала най-много, както и на цяла Южна Америка.

+++ Епископ Паул Хиндер, който отговаря за католиците от целия Арабски полуостров, е заявил пред представителите на европейските епископски конференции, че ръководителят на сунитските духовници в Саудитска Арабия е публикувал нареждане всички християнски храмове на Арабския полуостров да се разрушат, позовавайки се на пророк Мохамед, който на смъртното си легло казал, че в арабските страни „не трябва

да има две религии“. Вземто е решение ръководството на Европейските епископски конференции незабавно да потърси отговор и становище по този проблем от всички арабски страни.

Турция. Властите са конфискували ранни християнски арамейски ръкописи от преди 1500 години. Ръкописите са били открити и иззети от контрабандисти по турското средиземноморско крайбрежие, а сега се съхраняват в етнографския музей на Анкара. Турските учени са поискали ватикански специалисти за разчитане на ръкописите.

Мексико. Младата католическа конгрегация „Легионери на Христос“ върви във възходяща линия. Днес тя разполага с над 920 свещеници в 31 страни на света, обучава над 2500 семинаристи и повече от 900 богопосветени миряни. Общо над 70 хиляди членове живеят в 31 страни. Новоизбраният настоятел на общността е 37-годишният германски прелат Силвестър Хеерман, а негов помощник е бразилският свещеник Деомар де Гедеш.

Словакия. Епископските конференции на Католическата църква в Словакия и Чехия са провели общо заседание в словашката столица Братислава за отпразнуване по тържествен начин на пристигането на славянските апостоли Кирил и Методий в двете страни преди 1150 години. Съобщено бе, че на тържественото закриване на тържествата през юли 2013 г. ще присъства и папа Бенедикт XVI.

Ватикан. Подписан е конкордат между Светия престол и Черна гора и през май или юни т.г. президентът на Черна гора Филип Вуянович ще посети Ватикан и ще подпише заедно с папа Бенедикт XVI документа за установяване на дипломатически отношения между двете страни. Конкордатът заменя договора от 1886 г., който бе анулиран от комунистическата власт. В Черна гора живеят над 25 хиляди католици в две епархии - Бор и Котар. В Бор половината католици говорят албански, а в Котар - хърватски.

+++ Конгрегацията за доктрината на вярата е учредила комисия, която да подбора млади композитори, които да създадат нова духовна музика и хорови песни.

+++ Агенция „Фидес“ публикува интересни данни за увеличаващата се бедност в света. Над десет милиона деца под петгодишна възраст умират годишно поради бедност - от липса на хигиенни и медицински грижи. Днес в света съществуват над 200 хиляди гета. През 2030 г. в подобни гета ще живеят над 2 милиарда души, а през 2050 г. - над 3.5 милиарда. И според католическата благотворителна организация „Мизереор“ бедността се увеличава и организацията изпълнява над 250 проекта за над 25 милиона евро годишно за борба с нея.

+++ Папа Бенедикт XVI назначи монс. Кристиан Лепине - епископ на Монреал (Канада), за архиепископ на голямата епархия Монреал.

Кристиан Лепине е роден на 18 септември 1951 г. в Монреал. Епархията на Монреал обхваща френски говорещата канадска провинция Квебек с над 1.5 милиона католици. От 33-милионното население на Канада над 15 милиона са католици и са най-голямата християнска религиозна общност.

+++ Светият отец е назначил монс. Уилям Едуард Лори (60), досегашен епископ на Бриджпорт, за архиепископ на Балтимор (САЩ). Известният богослов е един от говорителите в протеста на католиците в САЩ срещу политиката на президента Барак Обама в семейната и социалната сфера.

+++ Във връзка с 40-годишнината от основаването на международното списание „Комунионе“ папа Бенедикт XVI е изпратил поздравително послание до редакцията му във Виена. Списанието е създадено през 1972 г. и се издава на 17 езика. Негови основатели са католически духовници от Германия и Австрия, между които е и сегашният папа Бенедикт XVI - Йозеф Ратцингер.

+++ Светият отец е приел голяма група италиански младежи, членове на „Католическа дейност“. Поздравил ги е и изказал голяма благодарност за активната им дейност за подпомагане на техни съученици и връстници не само в Италия, но и в целия свят. Италианските младежи пътуват по света, създават подобни движения от млади католици и им помагат, като ги обучават и предлагат своя опит.

+++ Във връзка със седмата годишнина (2 април 2005 г.) от смъртта на папа Йоан Павел II Бенедикт XVI отслужи възпоменателна литургия пред повече от шест хиляди богомолци на площад „Свети Петър“. В своята проповед той възхвалява дейността на блажения Йоан-Павел II, като особено подчерта заслугите му като „учредител“ на световните младежки срещи, стартирали през 1986 г. Папата поздрави и похвали бразилските епископи и правилството на Бразилия, че вече са готови да приемат милионите младежи от цял свят на световната среща в Рио де Жанейро през 2013 г.

Рубриката води: Петър КОЧУМОВ

Евангелското благовестие днес - между Мисия сред народите (Missio ad gentes) и Новата евангелизация

Слово на нововъведения кардинал Тимоти Майкъл Долан, архиепископ на Ню Йорк, произнесено по време на Деня за размисъл и молитва - 17 февруари 2012 г., в навечерието на консистория за новопосветените 22-ма кардинали.

„Свети отче, кардинал Содано, скъпи братя в Христа, Хвален Исус!

Става дума за последната заповед на Христос: „Идете и научете всички народи...“ Тя е толкова актуална, колкото и Божието слово, което чухме тази сутрин по време на литургията.

Говоря за свещения дълг за евангелизация. Тя е винаги стара, но и винаги нова. Начинът, времето и мястото могат да се променят, но заповедта си остава същата, както и посланието, и вдъхновението, че „Исус Христос е същият вчера, и днес, и веќеки“.

Ние сме събрани в сарут mundi¹ (центъра на света), евангелизиран от апостолите Петър и Павел, в града, откъдето наследниците на свети Петър са пращали евангелизатори да проповядват Спасителя - Сам Той послание, покана и център на евангелизацията, из цяла Европа, та чак в Новия свят в ерата на Великите географски открития, както и в Африка и Азия в понови времена.

Ние сме събрани срещу базиликата, където евангелският плам на Църквата се разпространи по време на Втория ватикански събор, както и в близост до гроба на блажения папа (Йоан XXIII), който измисли термина „Нова евангелизация“ - добре познат на всички нас.

Ние се събираме, благодарни за братското присъствие на пастира (папа Бенедикт XVI), който всеки ден ни напомня за предизвикателствата на Новата евангелизация.

Да! Ние сме тук заедно като мисионери, като евангелизатори.

Ние приветстваме учението на Втория ватикански събор, особено застъпеното в сборните документи Lumen Gentium², Gaudium et Spes³ и Ad Gentes⁴, които определят точно начина, по който Църквата разбира своето евангел-

ско задължение, определяйки цялата Църква като мисионерска. Това ще рече, че всички християни - по силата на кръщението, миропомазването и евхаристията - са евангелизатори.

Да, съборът потвърди - особено в Ad Gentes, независимо че има мисионери, изрично изпратени до земи и народи, които никога не са чували Името, чрез което всички човеци се спасяват, че никой християнин не е освободен от задължението да свидетелства за Исус и да предлага Неговата покана към другите в своя ежедневен живот.

Ето защо мисията се е превърнала в основна точка в живота на всяка местна Църква, на всеки вярващ. Естеството на мисията се променя не само в географски аспект, но и в богословски, тъй като „обектът на мисията“ вече не е само невярващият, а и вярващият. Някои започнаха да се питат дали такава провиденциално разширяване на концепцията за евангелизация не би отслабило неволно същността на мисията сред народите.

Блаженият Йоан-Павел II разви това ново разбиране за термина, като наблегна на евангелизиране на културата, тъй като отношенията между вяра и култура изместваха отношенията Църква - държава, които преобладаваха преди събора, и тази смяна на ударението включва повторно евангелизиране на културата, които някога са били истинският двигател на евангелските ценности. Така новата евангелизация се осмелява да прилага поканата на Исус към обръщане на сърцето не само „чуждите“, а и към „своите“ - към вярващите и културите, при които солта на Евангелието е загубила вкуса си. По този начин мисията е не само в Нова Гвинея, но и в Ню Йорк.

В енцикликата Redemptoris **Ha cnp. II**

Отец Ломбарди: Папската визита в Мексико и Куба разшири погледа към латиноамериканския континент

Посещението на папата в Мексико и Куба продължава да предизвиква коментари и анализи в световните медии, дори някои я определят „историческа“. В своя първи коментар директорът на Ватиканския пресцентър и генерален директор на Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди посочва основните акценти в нея:

„Струва ми се, че апостолическата визита бе една лична среща между папата и два народа, които го очакваха с голямо желание да го видят и опознаят; да го почувстват сред тях и да усетят вярата и надеждата, които носи със себе си, особено за нуждаещите се и страдащите. Освен това визитата насърчи Църквите в двете страни. Знае се, че в Мексико и Куба темата за религиозна свобода е много важна за развитието на обществото, а с това посещение Светият отец даде силен импулс. Съ-

що така даде надежда на две страни с различна социално-политическа обстановка, но имащи общи проблеми като насилията и незначителното на основните човешки права...Посланието от латиноамериканската му визита е всички с надежда да гледат напред и полагат усилия за изграждането на едно солидарно и справедливо общество, което дава възможност за цялостното развитие на хората. И накрая, с това посещение папата разшири погледа към континента: казаното от него не се отнася само за народа на двете страни, а за всички католици и всички жители на латиноамериканския континент. Папата ги окуражи да открият своите християнски корени в момента, когато честват 200-годишнината от своята независимост, а този ентузиазъм от вярата да бъде импулс за едно по-добро бъдеще.“

Възкръснали Исусе, оживотвори ни

„Пасхалната слава на Христа обхваща цялата вселена, защото неговата победа над смъртта е окончателна и вечна.“ Това изтъкна Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев по време на тържествената литургия на 8 април от 10.00 ч в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив. Със Софийско-Пловдивския епископ съслужиха генералният викарый отец Стефан Манолов и енорийският свещеник отец Любомир Венков. В своята проповед пред многобройните вярващи епископът подчерта още, че ако човек повярва и изповяда с уста Христос Господ, Който възкръсна от мъртвите, и със сърцето си приеме с вяра този Христос, ще се спаси и ще има живот вечен. Големият плодотворен живот, който ни дава Исус Христос, е чрез Неговото възкресение. Казано бе още, че само Той - като Син на живия Бог - ни дарява този дар чрез светата Църква. Църквата не е само обединение от хора, а

е събрание, на което е даден големият дар на прощаването на греховете. Човек може и да е бил увлечен от злото от греха, но знаейки, че има голямото тайнство на изповедта, което е големият плод на възкресението, чрез него може да се очисти отново. След кръщението изповедта е второто спасително средство, което прави човек способен да се очисти, да се умие от греха и отново да живее в благодатта на вярата с надеждата, че също ще възкръсне от мъртвите в този Христос, Който ни дари толкова много благодати. В хода на своето размишление монс. Георги каза още, че човешката радост на земята е преходна, но това, което сме придобили от Христос, е вечно. Трябва винаги да държим душите си чисти, но ако човек е объркан от дявола, той има средство, чрез което да възвърне своята благодат. Припомнена бе и кратката молитва: „Възкръснали Исусе, оживотвори ни“, която бе опреде-

лена като стрела, която се забива в сърцето на Исус и отдели благодати за самия човек, който се моли. Християните, които живеят тази вяра, трябва да призовават Христа Господа, за да може Неговата сила да обхване и душите, които са завързани с веригите на дявола.

С възгласа „Христос възкръсна от мъртвите и победи смъртта“ нека да се радваме и да се веселим в надеждата на блаженото очакване на нашето възкресение в Него, единствения и вечен Спасител, завърши размишлението си епископ Йовчев.

За тържествеността на празника допринесе и младежкият хор при катедралния храм под ръководството на диригента Бернадет Балабана и органистката Катерина Шопова. Те изпълниха „Missa de angelis“, „Погледнете към олтара“, „Panis angelicus“; в края на литургията хористите изпълниха „Regina coeli“ и „Христос воскрес“.

Жана СТОЕВА

Тишината и Словото: път за евангелизация

От стр. 1

крием съществуващата връзка между явления, които на пръв поглед изглеждат независими едни от други, да преценим и да анализираме посланията; а това дава възможност да се споделят добре претеглени мнения и да се достига до истински познания. Затова е необходимо да се създаде благоприятна атмосфера, един вид „екосистема“, която да умее да балансира тишина, слово, образ и звук.

Голяма част от съвременната динамика на общуването е насочена чрез въпроси в търсене на отговори. Търсачките в интернет, както и социалните мрежи са отправна точка за общуване на много хора, които търсят съвети, предложения, информации или отговори. В наши дни интернет става все повече място за въпроси и отговори; дори нещо повече - все по-често съвременният човек е бомбардиран от отговори на въпроси, които никога не си е задавал и не е предполагал, че ще има нуж-

да от тях. Тишината е особено ценна, за да подпомогне необходимото отсяване между многобройните запитвания и отговори, които ние получаваме, за да разпознаем и да се фокусираме върху наистина важните въпроси. При всички случаи в сложния и разнообразен свят на общуването вниманието на голям брой хора се концентрира върху основните въпроси на човешкото съществуване: Кой съм аз? Какво мога да правя? На какво мога да се надявам? Важно е да обърнем внимание на хората, които формулират тези запитвания, и да предоставим възможност за задълбочен диалог, изграден от думи, противоположаване, но също така и от покана за размисъл и тишина. Понякога тишината може да бъде по-красноречива от един набързо подхвърлен отговор и да позволи на този, който се интересува, да навлезе по-дълбоко в самия себе си и да се отвори за пътя на

На стр. 6

„Каритас“ помага и в Бургас

Общото събрание на „Каритас“ - София, взе решение за откриване на клон на сдружението в Бургас. Юридическата регистрация на енорийската организация „Каритас“ - Бургас, е резултат от инициативността на местните активисти и подкрепата им от енорийския свещеник отец Михал Шлахцяк. Резултат от тази активност са и двата нови проекта, които стартира „Каритас“ - Бургас, през март - Дневен център за стари хора и Мобилна грижа за бездомни.

С тържествено освещаване от отец Михал Шлахцяк на 11 април т.г. бе открит новият Дневен център за възрастни хора на „Каритас“ - Бургас. На празника присъстваха заместник-кметът на община Бургас д-р Лорис Мануелян и директорът на отдел „Социални дейности и трудова заетост“.

В центъра хората ще получат възможността да разширят своите социални контакти и да развиват различни дейности по интереси, да отбелязват свои лични и традиционни празници. В центъра те ще получават също социално консултиране както и топъл обяд. Проектът се реализира със средства, дарени от фондация „Комунитас“.

На Велики четвъртък посетителите на центъра боядисаха 180 великденски яйца - както за себе си, така и за бездомните в града. По тяхна инициатива те лично раздадоха козунаци и боядисани яйца на бездомните, посещаващи мобилния ни кабинет. Това стана възможно благодарение на дарението на бургаски фирми, които предоставиха козунаци и яйца по случай Великден.

От средата на март в Бургас стартира и проектът Мобилна грижа за бездомни с началната подкрепа на община

Бургас. Микробусът на „Каритас“ - Бургас, може да бъде открит пред магазин „Европа“ всеки ден от 12 до 13,30 ч. и там бездомните получават топъл обяд и лекарства от първа необходимост - аналгин, аспирин, витамин С, както и медицински прегледи при нужда. Около 30 бездомни лица се ползват от услугите, които предлагаме, като 90 на сто от бездомните са мъже и са изгубили жилищата си поради измами. Средната възраст на бездомните е от 45 до 65 г. и

60 процента от тях са без документи за самоличност. Само за няколко дни нашият екип помогна на 32-годишен мъж да започне работа и да си намери квартира. Всеки, възползвал се от предоставената помощ, се записва в регистър, с цел да се определи реалният брой на бездомните хора в Бургас. Освен храна и лекарства мобилният екип предлага безплатно социално консултиране, съдействие за издаване на документи, както и безплатно изследване за туберкулоза.

И двата проекта се осъществяват благодарение на всеотдайната помощ на доброволците на „Каритас“ - Бургас.

„Каритас“ - София

4 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1462)
май 2012 г.

Дом за възрастни хора в Калояново отвори врати

От стр. 1

бели, SOS система, телевизор и безжичен интернет. За разнообразяване на свободното време на домуващите и на техните социални контакти на разположение са две зали с библиотека и кътове за тихи занимания. А за приготвянето на качествена и вкусна храна домът разполага със собствена кухня, оборуудвана с изцяло нова техника. Храненето ще става в просторна и светла столова. Около дома са изградени зелени площи, където възрастните хора ще могат да се разхождат.

При откриването на Дома за възрастни хора „Свети Йосиф“

епископ Георги Йовчев призова работещите в социалното заведение да се ръководят от Христовите думи от Евангелието: „Доколкото сте сторили това на един от моите най-малки братя, Мене сте го сторили.“

Енорийският свещеник в Калояново отец Иван Топалски прие наставленията на владиката и обясни, че основната цел на персонала на дома е хората да се чувстват уютно в обстановка, близка до домашната, а всекидневието им да е ангажирано с различни занимания и социални контакти, с цел всеки от тях да се чувства пълноценен и обичан.

Иван КЪРЧЕВ

За католиците от Малко Търново 2012 г. е богата на кръгли дати, свързани с историята на енорията.

Преди всичко през тази година ние с радост преживяваме 150-годишнината от създаването на енорията. От една записка на отец Тома Бжеска, който през септември 1866 г. е посетил Малко Търново, знаем, че през Великите пости на 1862 г. тук е пристигнал отец Иван Ваклидов заедно с другите първи мисионери (виж „Анали на о.о. Възкресенци“, 1901, стр. 13, Календар „Св.св. Кирил и Методий“, 1936, стр. 113-125). Отец Иван Ваклидов, роден в Казанлък, е първият апостол на Унията в Малкотърновския регион и първият изповедник на Католическата църква в Малко Търново. Идването на отец Иван Ваклидов и неговите помощници слага началото на един нов живот в това странджанско

Юбилеи в Малко Търново

селище. От исторически документи знаем, че още с пристигането на мисионерите от Одрин в Малко Търново към Католическата църква са преминали 500-600 семейства.

Голям принос при събирането на материали за историята на енорията имат отец Стефан Мешков, който е записал спомените на своите съвременници - жители на селището, и архимандрит Купен Михайлов, който по-късно е систематизирал всички данни, събрани от предшествениците му. За съжаление голяма част от историческите архиви на Църквата са загубени през 1923 г. при пожар в католическото училище, където са били съхранявани.

Като израз на благодарността ни към Бог и към хората, сътворили историята на нашата енория, ние, малкотърновските католици, организираме юбилейните тържества на 8 и 9 юни, които ще бъдат

водени от монс. Христо Проиков, Апостолически екзарх на Католическата църква в България, в съслужение със свещениците от екзархията. Очакваме да дойдат и вярващи от цялата страна и чужбина. Ще се радваме и на присъствието на архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций в България и в Македония.

Като траен спомен за тези събития на 8 юни на стената на черквата в Малко Търново ще бъде открита паметна плоча в чест на 150-годишнината от основаването на католическата енория в града.

На 8 април 2012 г. се навършиха 100 години от свещеническото ръкоположение на епископ Йоан Гаруфалов. На този ден той заедно с отец Йосиф Германов е бил ръкоположен в Рим от архиепископ Михаил Милов.

На 15 август 2012 г. се на-

вършват и 125 години от рождението на епископ Йоан Гаруфалов. От 1915 до 1940 г. животът му е неразделно свързан със съдбата на енорията и католическото училище в Малко Търново. В извънредно тежки материални, политически и морални условия, подложен на открити гонения и изкуствено създавани пречки, отец Йоан Гаруфалов винаги успява да преодолее всички трудности и да запази честта и авторитета на Църквата и католическото училище в града.

Примерът на живота на епископ Йоан Гаруфалов, неговите последователи и на всички свещеници, монаси и монахини, работили в тази енория, помага на нас, малкотърновските католици, в тези нелеки времена да не губим надежда за бъдещето, поверявайки нашия днешен и утрешен ден на Божието провидение.

В чест на двете годишнини от живота на епископ Йоан Гаруфалов през август т.г. в Малко Търново ще бъде открита паметна плоча.

Приканваме всички, които се чувстват съпричастни с историята на малкотърновската енория и делото на епископ Йоан Гаруфалов, според възможностите си да допринесат за подготовката на юбилейните тържества. С благодарност ще приемем всякакъв вид финансова, материална и духовна помощ.

Едно от незабравимите събития в живота не само на енорията в Малко Търново, но и на цялата католическа общност в България е коронацията на малкотърновската икона на Ченстоховската Света Богородица от папа Йоан Павел II. Тази година на 25 май се навършват 10 години, откакто той увенча главите на Младенеца и на Божията майка с корони по време на визитата си в катедралния храм „Успение Богородично“ в София.

Историята на иконата на **На стр. 6**

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1462)
май 2012 г.

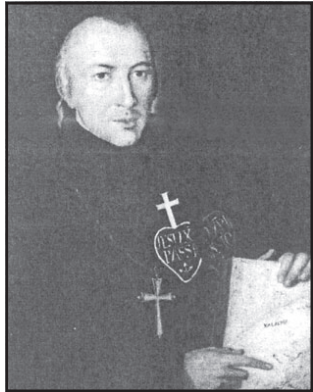
Худ. Иван Стоилов - Бункера
+ Филип Станиславов
1648-1663 и 1673-1674
(1610-1674)

+ Франческо Ферери
1805-1813
(1740-1813)

+ Фортунато Ерколани
1815-1822
(1775-1847)

+ Джузепе Малайони
1825-1847
(1780-1859)

+ Анжело Парси
1848-1863
(1800-1863)

+ Антонио Плум
1863-1869
(1808-1874)

От стр. 1

волизираци страданията Христови, възпитава към целомъдрие, скромност, бедност и най-вече преданост. Основателят на този нов орден завършва своя земен път на 18 декември 1778 г. в Рим. На 29 юни 1867 г. папа Пий IX го обявява за светец и заради знака на ордена със символите на Христовите страдания той е наречен „Свети Павел от Кръста“.

В енория Трънчовица двамата свещеници Франческо и Джакомо служат заедно до 1788 г. и след цели седем години те получават разрешение да се завърнат в Италия.

През 1805 г. на отец Франческо Ферери му е поверена и той оглавява Никополската католическа епархия, която умело ръководи до 1813 г. Той е роден на 14 октомври 1740 г. в Италия. Първи обети дава на 23 декември 1761 г. Ръкоположен е за свеще-

230 години от началото

ник на 13 юни 1767 г. Неговият жизнен път завършва в Чопля, Румъния, където е било седалището на епископията, на 3 ноември 1813 г.

Епископ Франческо Ферери е първият епископ от Ордена на пасионистите. Следват още десет епископи пасионисти, които ръководят Никополската епархия, от които последен е блаженият Евгений Босилков - българин. Като хронология при регистрираната последователност на духовните ръководители се четат имената на Фортунат Ерколани, поел първи владишкия сан, а след него са имената на Йосиф Малайони, Анжело Парси, Антонио Плум, Игнасио Паоли, Иполит Агосто, Енрико Дулче, Леонардо Баумбах, Дамян Теелен и последният е Евгений Босилков, чиято мъчени-

ческа смърт е на 11 ноември 1952 г.

В този период - на 170 години - Никополската католическа епархия е била в апогея на своето развитие. На територията ѝ са действали училища, духовна семинария, два френски колежа - в Русе и във Варна. Последователите на архиепископ Филип Станиславов (1610-1674 г.) са работили усърдно за създаването и обогатяването на църковната литература и книжнина. Издавани са молитвеници, църковни календари, писани са текстове и музика за църковни песни.

Епископ Иполит Агосто - роден на 29 юни 1838 г. в Италия, дал първите си обети на 30 март 1854 г., ръкоположен е за свещеник на 20 септември 1861 г. и от 1 януари 1883 г. е вече епископ на епархия-

та. Като такъв в условията на новоосвободена България превърля седалището от Букурещ в Русе. Строи новата катедрална черква, на която дава името на основоположника на пасионистите „Свети Павел от Кръста“. Той умира на 3 декември 1893 г. в Русе.

Целият период от 230 години е изпълнен със строителство на черкви и параклиси, но най-вече когато епархията е оглавена от Дамян Теелен. Той е роден на 4 април 1877 г. в Холандия. Първите си обети дава на 22 октомври 1892 г. Ръкоположен е за свещеник на 23 септември 1899 г., а оглавява епархията на 21 март 1915 г. и на този си пост напуска грешния свят на 6 август 1946 г. Погребан е в катедралната черква в Русе. За вярна и всеот-

дайна служба, отдадена на Църквата, цар Борис III го награждава с орден „Свети Александър“ - III степен, а Ватикан го удостоява с титлата „Граф на свещената Римска империя“.

Епископ Евгений Босилков е единственият българин и последен епископ пасионист, когото като мъченик за вярата папа Йоан-Павел II провъзгласи за блажен в Рим през 1998 г. Още като енорийски свещеник е бил инициатор за честване на 350-годишнината от Чирповското въстание и е изнесъл два последователни доклада, наситени с признателност към героите и заветите към бъдните поколения. Като доктор на богословските науки софийското студентство го кани и слуша беседа, организирана в читалище „Славянска беседа“, София.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица

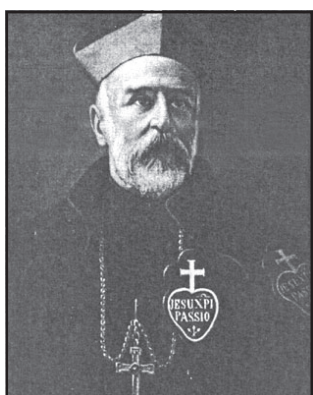
+ Игнасио Паоли
1870-1883
(1818-1885)

+ Иполит Агосто
1883-1893
(1839-1893)

+ Енрико Дулче
1895-1913
(1857-1913)

+ Леонардо Баумбах
1913-1915
(1855-1915)

+ Дамян Теелен
1915-1946
(1877-1946)

+ Евгений Босилков
1947-1952
(1900-1952)

Патронен празник на Марииния легион „Ациас“

Всяка година около Благовещение се провежда годишната среща на всички легионери. Тази година на 24 март нашата енория в Свищов беше домакин на този празник. Групите на „Легио Мария“ се събират, за да подновят своите обещания, да посветят работата си на Божията майка и тя да подпомага делата им. Присъстваха групи от с. Бърдарски геран с отец Койчо, от Плевен с отец Евгени, от София с отец Сречко, от Трънчовица с отец Стефан, от с. Куклен с отец Даниел, от Белене с отец Фортунато и отец Паоло и нашата група с отец Патрик.

Пред амвона бяха изложени статуята на Дева Мария, знамето на легиона, свещи и цветя.

Тържеството откри Никополският епископ Петко Христов, а отец Патрик приветства гостите от България и Австрия. Поздравление отправи и президентката на легиона в Австрия Вилтруд Чеха, която каза, че в срещите се учим да бъдем апостоли и да помагаме на свещеника в работата му с деца, млади и възрастни. Този празник е нашето обещание като легионери, продължи тя и завърши с думите: „Чест е за мене да бъда с вас и нека Божията майка да ви приеме в обятията си.“

Измолихме молитвите на легиона и броеницата с изложени

но Свето причастие, след което започна литургията.

В проповедта си отец Койчо каза, че срещата между Дева Мария и ангела Господен е уникално събитие. От отговора на Мария, продължи свещеникът, се ражда изкуплението. Тя е светица, защото приема в плътта си Божията воля. Бог имаше нужда само от едно „да“ и го получи.

След проповедта всички повторихме думите „Аз съм цял твой, моя Царице, моя Майко и всичко, което имам, е твое!“

Продължихме с Катената на легиона, която прозвуча мощно от всички. През цялата литургия звучаха много песни, посветени на Мария.

Монс. Петко поздрави всички и каза, че тук ни е събрала Дева Мария и тя ще благослови усилията ни.

По традиция в нашата енория на големи празници винаги има програма от деца и младежи. В салона бяха из-

ложени копия на известни картини на тема „Благовещение“, оцветени от децата. С много радост и ентузиазъм те зарадваха гостите с песни, танци и стихотворения. Програмата започна с песента „Хвален Си“ - една от любимите на малките. Последва кратка пиеса, посветена на Благовещение. Децата пресъздадоха явлението на архангел Гавраил пред Дева Мария. Отново чухме думите: „Не бой се, Марийо! Благословена си ти между жените. Сам Господ Бог ме праща. Ти ще родиш Син и ще го наречеш с името Исус. Велик ще бъде Синът ти и ще спаси хората от греховете им.“ След стиховете и песните децата изпълниха танци, които развълнуваха публиката. Първият беше на фона на песента „Ако си дал“ на Емил Димитров. Последваха „Я кажи ми, облаче ле бяло“ и „Всички на хорото“. Младите танцьори предадоха своето празнично настроение на публиката, която горещо ги аплодира.

Този така важен за нас празник приключи с разходка за нашите гости и посещение на част от забележителностите на града ни.

Бонка ПАРВОВА,
Невянка КАРАДЖОВА

Тишината и Словото: път за евангелизация

От стр. 4

отговор, който Бог е написал в сърцето на човека.

Този неспирен поток от въпроси показва в крайна сметка безпокойството на човешкото създание, винаги търсещо истините - големи или малки, които дават смисъл и надежда на съществуването. Човек не може да е удовлетворен от една обикновена толерантна обмяна на скептични мнения и на жизнен опит. Всички ние сме търсачи на истината и споделяме това дълбоко желание особено в днешно време, „когато се обменя информация, хората споделят и себе си - своето виждане за света, своите надежди и идеали“ (Послание за Световния ден на социалните комуникации, 2011 г.).

Трябва да разглеждаме с интерес разнообразните форми на сайтове, приложения и социални мрежи, които могат да помогнат на съвременния човек да изживее моменти на размисъл и дори на автентичен разпит, но които също така могат да му помогнат да намери пространства на тишина, поводи за молитва, за размисление или споделяне на Словото Божие. Под формата на кратки съобщения, често дори не по-дълги от библейски стих, могат да се изразят задълбочени мисли, при положение че човек не пренебрегва възможността да се погрижи за своята собствена същност. Не е изненадващо, че в различни религиозни традиции единението и тишината са предпочитани, за да се помогне на хората не само да се преоткрият, но и да открият Истината с главно И, която дава смисъл на всяко нещо. Бог говори също без думи в библейското откровение: „Както го показва кръстът на Христос, Бог говори чрез Своето мълчание. Божие мълчание, усещането за отдалечеността на Всеомогъщия и на Отца е решителен етап от земния път на Божия син, Въплътеното слово. (...) Божие мълчание продължава думите на Бог, произнесени по-рано. В тези мрачни моменти Той говори в Тайната на Своето мълчание“ (Постсинодален апостолически призив Verbum Domini, 30 септември 2010 г., т. 21). В тишината на кръста говори красноречието на Божията любов, изживяна до най-висшия дар - жертвата. След смъртта на Христос земята остава в тишина и на Велика събота, когато „Царят спи и Бог стана плът, събуждайки тези, които спят от векове“ (виж литургичните четива за Велика събота), отеква Божият глас, изпълнен с любов към човечеството.

Ако Бог говори на човека и в тишина, то и човекът открива в тишината възможност да говори с Бог и за Бог. „Ние имаме нужда от тази тишина, която се превръща в съзерцание, която ни прави да навлезем в Божията тишина и така

ни позволява да достигнем до мястото, където се ражда Словото, Изкупителното слово“ (Проповед на папа Бенедикт XVI на литургия с членове на Международната богословска комисия, 6 октомври 2006 г.). Когато говорим за величието на Бог, нашият език се оказва винаги недостатъчен и така се отваря пространство за мълчаливото съзерцание. От това съзерцание се ражда с цялата си вътрешна сила важността на мисията, наложителната необходимост „да споделим това, което сме видели и чули“, та всички да бъдем в общение с Бог (виж 1 Ин. 1,3). Мълчаливото съзерцание ни потапя в извора на Любовта, който ни води към нашия bliжен - за да усетим неговата болка и да му подарим светлината на Христос, Неговото послание за живот, Неговия дар на безусловна любов, която спасява.

В мълчаливото съзерцание се разкрива още по-ясно това Вечно слово, чрез което светът бе сътворен, и се вижда Божие намерение за спасение, което Бог осъществява чрез думи и дела през цялата история на човечеството. Както припомним и Вторият ватикански събор, Божие откровение „се осъществява чрез действия и думи, тясно свързани помежду си, така че делата, извършени от Бог в историята на спасението, показват и потвърждават доктрината и делата, означени от думите, а думите от своя страна провъзгласяват делата и осветляват тайната, която се съдържа в тях“ (Dei Verbum, т. 2). И този план за спасение намира своята кулминация в личността на Исус от Назарет, посредник и пълнота на цялото Откровение. Той ни накарва да опознаем истинското лице на Бог Отец, а чрез Своя кръст и възкресение ни направи да преминем от робството на греха и смъртта към свободата на Божии чедра. Основният въпрос - за смисъла на човешкия живот, намира в Тайната на Христос своя отговор, способен да успокои безпокойството на човешкото сърце. Именно от тази Тайна се ражда мисията на Църквата и пак тази Тайна импулсира християните да бъдат посланици на надежда и спасение, свидетели на онази любов, която издига човешкото достойнство и изгражда мира и справедливостта.

Тишина и слово. Да се научим на общуване, това ще рече да се научим по-добре да слушаме и да съзерцаваме, отколкото да говорим, и това е особено важно за дейците на евангелизацията. Тишината и словото са същностни и неразделни елементи в комуникативната дейност на Църквата, насочена към обновено вестие на Христос в съвременния свят. На Мария, чието мълчание „слуша и кара да процъфтява Словото“ (молитва на младежка среща в Лорето, септември 2007 г.), поверявам цялото дело на евангелизацията, което Църквата изпълнява посредством средствата за социална комуникация.

Превод Йорданка ГЪКОВА

Юбилеи в Малко Търново

От стр. 5

Ченстоховската Богородица, почитана като покровителка на християнското единство, е свързана с историята на възкресението в България. На обратната страна на иконата има надпис, от който следва, че на 1 май 1907 г. тя е подарена от г-н Валенти Якубяк и семейството му на католиците и възкресенците от Изтока.

През 1928 г. отците възкресенци от Одрин след закриването на мисията им замислят по принуда за Стара Загора - при своите събратя, вземайки със себе си част от имуществото и разбира се, най-ценната реликва - иконата на Ченстоховската Богородица. Католическата църква в Стара Загора се оказва временна спирка в нейното странстване. След около 30 години иконата е пренесена в Малко Търново, където остава до днес. През 1993 г., на 26 август, след реставрация иконата е поставена в

обновения и благословен от епископ Методи Стратиев параклис на църквата в Малко Търново. В този празничен ден монс. Стратиев пожелава Малко Търново да се превърне в българската Ченстохова.

След коронасването на иконата през 2002 г. мястото е обявено от Апостолическия екзарх Христо Проиков за светилище, с което се сбъдва желанието на неговия предшественик епископ Методи Стратиев.

Един специален свидетел на коронасването е малката бяла шапчица на Йоан-Павел II, подарена на църквата в Малко Търново от Негово светейшество и съхранявана като реликва на специално място в параклиса.

Още преди коронасването на иконата - през 2000 г., се състоя първото епархийно поклонение пред малкотърновската Черна Мадона. А след него вече 10 години в светилището идват християни

- католици и православни, за да се поклонят и помолят пред иконата. Туристи и почиващи на нашето Черноморие, особено поляци, също отделят време от почивката си, за да посетят Малко Търново и да се докоснат до тази свети-ня.

За всеки от нас, малкотърновските католици, и за всички, дошли да коленичат и да се помолят пред Черната Мадона, с особена сила винаги ще звучат думите на блажения Йоан-Павел II, произнесени на 25 май 2002 г. в катедралния храм „Успение Богородично“ в София: „Нека Господ ви придружава и помага чрез застъпничеството на Своята Всесвята майка, почитана като покровителка на единството между християните в светилището на Светата Троица в Малко Търново, и да ви обсипе щедро със своите благословения.“

От името на всички възкресенци в България и спориашите от Малко Търново: Отец Роман КОТЕВИЧ, ОВ.

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1462)
май 2012 г.

Папа Йоан Павел II в България

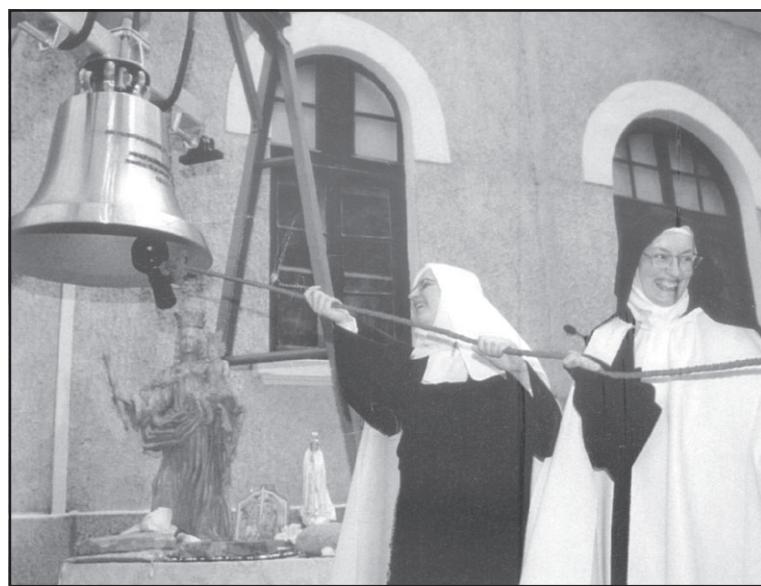
През 2002 г. се намирах все още в самото начало на моята подготовка за свещенството. За пръв път бях усетил Божия повик да поема по този път през 1995 г., по време на една среща на папа Йоан-Павел II с младежите от Европа, проведена в Лорето, Италия. Затова години по-късно, когато Бог ми даде смелостта да отговоря с моето „да“ на Неговото призвание, бях особено щастлив да приветствам Светия отец, с чиято фигура винаги съм свързвал откриването на това призвание, в моята страна, в моя град, в енорийската ми черква - там, където бях формиран в християнската вяра и подкрепен от църковната общност. Лично съм бил свидетел през онези години на възраждането на нашата Католическа църква, на търсенето и намирането на вярата на толкова много млади хора, особено от моето поколение. Лично бях се сблъскал с предизвикателствата пред християнина - особено пред младия християнин в наше време; бил съм свидетел и на чудесата, които Бог извършва в живота на конкретни човешки личности, озарени от светлината на вярата. Едно от тези чудеса беше свещеническото призвание, което Той ми помогна да откроя и да приема, като го последвам. И в моментите, когато съм имал усещането, че е особено трудно да вървя по този път, разчитайки на собствените си сили, отново Бог ми изпращаше красноречиви знаци, чрез които ми помагаше да продължа да следвам Неговата воля. Когато получих възможността да бъда много близо до Светия отец в София и Пловдив, да приветствам лично този „Петър“

на нашето време, тогава почувствах силата на единството на нас, християните, като нов Божий народ, като народ на път, воден от своя мъдър и всеотдаен пастир. Папа Йоан-Павел II дойде преди десет години в България и като свидетел на вярата, като носител на Благата вест за триумфа на Христос над злото. Свидетелстваше това със словата си, с молитвата си, със самото присъствие на могъщата си личност. Много кураж ми дадоха думите му към младежите, събрани в катедралата в Пловдив: „На вас принадлежи бъдещето на този свят!“ Спомням си, че в това негово присъствие се молах Бог да бъде верен на обещанията си към мен и към моето поколение, да осъществи Той онова, за което ни липсват сили.

Сигурен съм, че и Светият отец се е молил за това - Бог да реализира спасителния Си план за нашия народ, за всеки от нас. Вече съм свещеник и виждам как младежите, към които бяха отправени словата му през 2002 г., и днес са „живите камъни“ на нашата Църква, създават християнски семейства, като родители помагат на децата си да растат във вярата. На тях принадлежи „бъдещето на този свят“. И молитвата на блажения Йоан-Павел II прави прекрасни плодове на вече постоянното му присъствие сред нас - като наш небесен застъпник пред престола на Бог.

Отец Страхил КАВАЛЕНОВ,
енорийски свещеник
на енории „Света Дева Мария
на Броевницата“ -
Велико Търново,
и „Блажен Евгений
Босилков“ - Габрово

Папа Йоан-Павел II и България! Един славянин в една славянска страна! Този, който се бе посветил „всецяло на Мария“, дойде, за да бъде „всецяло наш!“ Заедно с Мария, заедно с нейния Син! И беше! Напълно! Въпреки годините си, въпреки болестта си - той беше тук и вървеше по тази земя, и я целуна, и я благослови. Прегръщаше децата на България със своята любов, със своя поглед, със своите ръце, окуражавайки ги да следват Христос без страх, с решителност, с доверие, призовавайки ги да обновят по един живителен начин своето свидетелстване за Него, давайки на всички да усетят неговата обич и приз-

Една камбана - един благослов, който звучи всеки ден

нателност. Един папа, един баща не само на християните, но и на целия свят!

И ето, оттогава изминаха вече десет години... Изминаха? Не, всъщност не! Те си остават... Тези мигове са сякаш още тук! Папата не дойде само за да „отвори сред нас вратата за Христос“, но и да „отвори очите ни за вечността“, така че сърцето ни да не пребъдва вече във временното, а да се устреми към вечното. Оттогава той остана завинаги с нас, както и неговият благослов, и присъствието му между нас, макар и да отпътува за Рим, а от Вечния град - към вечността. Гласът му още звучи в нашите уши, усмивката му е още сияеща в зениците ни и благославящата му ръка не е изчезнала от хоризонта ни. Неговият благослов е винаги над нас! Ние го знаем, усещаме го, живеем в него и от него! Това е благослов на наместника на Христос, това е благослов над нас! Ние го знаем, усещаме го, живеем в него и от него! Това е благослов на наместника на Христос, това е благослов над нас! Ние го знаем, усещаме го, живеем в него и от него! Това е благослов на наместника на Христос, това е благослов над нас! Ние го знаем, усещаме го, живеем в него и от него!

За нас, кармитките в София, неговият благославящ глас звучи всеки ден по още един особен начин - чрез нашата камбана „Света Богородица Кармилска“.

Нейното „раждане“ датира именно от 2002 година! Бихме казали дори, че е „родена“ заради папата и заради неговото идване в България. Когато нашите приятели от чужбина разбраха, че Светият отец ще посети страната ни и знаейки, че строим манастир, казаха си, че един манастир ще има нужда от камбана и една камбана ще има нужда от благослов... А защо не и от благослова на един папа? Речено - сторено! От приятел на приятел, от ухото на ухото, от познат на познат идеята се разнесе надалече и докосна щедри сърца, готови да ни поднесат тази неочаквана радост. Даренията скоро се събраха, така че камбаната можеше да се „роди“ в пределите на Швейцария - в лярната в Аарау, горда, че отлива една камбана за папския благослов. И след като бе подготвена, последва нейното сложно „пътешествие“ от малкия швейцарски град до сърцето на Балканите, до София. Сърцето на камбаната трябваше да започне да бие именно в древната Сердика и да тупти, раздвижено от ръцете на един папа, един папа славянин! Защото когато папата застана до нея на този велик ден - 25 май 2002 г., пред ка-

тедралния храм „Успение Богородично“ в София, той не само я благослови, но и раздвижи за пръв път сърцето ѝ, сърцето на „Богородица Кармилска“, както се нарича тя. Ето, че този, който принадлежи всецяло на Мария, и то на Мария, Царица и Красота на Кармила, носейки от детските си години нейния нарамник, благослови камбаната, която оттогава бие в нейна чест в нейния манастир. Каква радост за нас! И за да бъде радостта ни пълна, в момента, когато Светият отец напусна катедралата и се отдалечава с папамобила, като постепенно се скриваше от погледите ни, ние почнахме да бием камбаната, за да заместим тя нашите слаби гласове и да изпее нашата обич към Пастира ни. Нали той разтуптя сърцето ѝ? И сега тя му отговаряше с радостен глас, сякаш му обещава, че ще благославя страната ни от негово име със същата тази благословия, с която той я „съживи“. И макар че днес сърцето на нашия обичан папа не тупти на земята, камбаната продължава да предава неговия благослов, благослова на един папа, който е изцяло на Мария!

Кармил „Свети Дух“, София

Усетихме неговата обич

От смп. 1

знам. Но не искам да вярвам, че за всеки въпрос, който имаме да разрешаваме, трябва папата да идва в България.

- Може ли да се каже, че след апостолическата визита започнаха да гледат в чужбина с други очи на католиците от България?

- Католическата църква в България не е голяма и ние, католиците, сме малка общност, но винаги и навсякъде сме били приемани с добро разположение. След посещението на Светия отец у нас Католическата църква в България стана още по-позната и привлекателна.

- Настъпи ли промяна в отношението на българските

власти към католиците тук, или нещата се забравиха и пак ни „падна рейтингът“?

- В подготовката и осъществяването на апостолическото посещение на Светия отец се чувстваше положително отношение от почти всички институции в страната. Министърът на външните работи г-н Соломон Паси изрично се ангажира пред папата в рамките на шест месеца да има изработен конкордат. Създадена бе комисия по въпроса от страна на Църквата, в която заедно с апостолическия нунций в България архиепископ Антонио Менини участвах и аз. Но постепенно интересът от страна на държавата утихна и вече по въпроса не се говори.

- Едва ли някой може да твърди, че след посещението на блажения Йоан-Павел II вярващите в страната ни са се увеличили например с 10 процента. Но вие да знаете конкретен случай на привлечен към вярата след това

събитие?

- Не вярвам, че целта на апостолическото посещение на папата е била да привлече хора към вярата. Но съм сигурен, че личността папа Йоан-Павел II със своето посещение привлече симпатията на много хора и това се почувства не само по време на неговата визита, но и след нея, а още по-силно беше изразена от много хора при неговата кончина през 2005 г.

- След еуфорията на онези майски дни кой е най-важният ви спомен и остана ли нещо, което да ви служи като допълнителен ориентир в дейността ви като председател на Епископската конференция на Католическата църква в България и като апостолически екзарх?

- С апостолическото си посещение в България и вниманието, което той отдаде на малката Католическа църква в нашата страна, папа Йоан-Павел II показа, че за него ня-

ма големи и малки поместни Църкви. По този начин ние, католиците в България, се почувствахме още повече част от универсалната Католическа църква, което е нашата радост и гордост, и усетихме отново, че Католическата църква в лицето на Светия отец папата е с нас и това ни вдъхва сили и кураж. Българските мъченици на Католическата църква, които папа Йоан-Павел II издигна на олтара, са мъченици на цялата Католическа църква. Така ние, българите католици, разбираме, че въпреки трудностите от вчера и днес не сме сами. И можем, и трябва да живеем с духа на цялата Католическа църква по света. На първо място това се отнася за нас, епископите, които имаме най-голяма отговорност, и заедно с нас за поверените ни свещеници, монаси, монахини и вярващи.

- И накрая може би един въпрос, който обобщава всичко дотук - какво ни да-

де и какво взе от нас блаженият папа Йоан-Павел II при апостолическото си пътуване у нас?

- Десет години след посещението на Йоан-Павел II в България живеем с незаличимия спомен от неговото присъствие между нас. В ушите ни все още звучат словата, които изрече при своето отпътуване: „С особена силна обич насочвам прощалните си думи към моите събратя в епископството и към всички верни на Католическата църква. Дойдох в България, за да отслужа заедно с вас Тайните на нашата вяра... Нека Бог да благослови България и с изобилието на Своята благодат дори на народа ви дни на напредък, доброденствие и мир, като направи така, че жителите ѝ да усетят моята обич и признателност.“ От своя страна той отнесе със себе си сърцата ни, които бяха вече негови. И днес сме сигурни, че заедно с блажения Йоан XXIII, папа Римски, имаме за покровител в небето и блажения Йоан-Павел II, папа Римски.

Интервюто взе Марио ГЕОРГИЕВ

7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1462)
май 2012 г.

Интервю с проф. Владимир Градев,
посланик при Светия престол в периода 2001-2006 г.

- Господин Градев, когато заминахте посланик при Светия престол, бяха ли правни вече конкретни постъпки за посещението на Йоан-Павел II в България?

- Да, разбира се, първа именно Епископската конференция на Католическата църква в България покани Светия отец да посети своите вярващи в нашата страна, поканата, която той - както знам - е приел с радост и обещание, че веднага щом стане възможно, ще дойде у нас. За да бъде възможно посещението му, естествено и Българската православна църква трябваше да е готова за това. Всички си спомняме, че дълги години тя бе разкъсвана от разкол и папата, съвсем разбираемо, търпеливо изчакваше той да бъде преодолян. И накрая папата - най-авторитетната личност в света, не можеше да не бъде поканен и от държавния глава. В това отношение нямаше проблеми и Йоан-Павел II бе канен от всички български президенти. Бих искал да изтъкна специалната заслуга на тогавашния министър на външните работи Соломон Паси, за когото посещението на папата беше абсолютен приоритет на българската политика, а бих казал и съкровена лична кауза. Със своята енергия той успя да накара да заработи нашата малко мудна държавна машина, за да се осъществи едно действително достойно за нашата страна посещение на Светия отец.

- Беше ли нужно да проявявате особена настойчивост пред блажения папа за визитата, или въпросът бе чисто технически - да се уточнят датата, градовете за посещение и програмата?

- Не бе нужна никаква настойчивост. Бих казал даже, че настойчивият бе той. През 2002 г. болестта му бе вече в напреднал стадий и всяко пътуване беше изключително тежко изпитание за него. Лекарите настояваха да не пътува, но той толкова силно желаше да посети България, че и болестта не можа да го спре. Трябваше да си даваме ясна сметка какво му струваше това пътуване, какъв подвиг бе то. Единственото, което се съгласи да направи, бе да свие обхвата на своята визита. Затова, макар да искаше да обиколи всички наши епархии, трябваше да се откаже от посещение в Никополската. Желаше, както сам ми сподели, да се поклони и на лобното място на Владислав Варненчик, но и Варна се оказа в този момент твърде далеч за него.

- Нарочно ли беше избрана 2002 г. за посещението - 50 години от мъченическата смърт на свещениците Йосафат Шишков, Камен Вичев и Павел Джиджов, които бяха провъзгласени за блажени на 26 май с.г. в Пловдив?

- Не, сигурен съм, че ако беше възможно, щеше да дойде далеч по-рано, но вярвам, че това съвпадение е един от оне-

зи малки знаци, към които Йоан-Павел II бе особено чувствителен, че Бог вече е приел нашите мъченици в блажения живот.

- Знаете ли дали решенията за апостолическите пътувания на Йоан-Павел II бяха лично негови, или надделяваше становището на държавния секретариат на Римската курия?

- Решенията на папата са лично негови. Държавният секретариат, а и цялата курия са помощни органи - те предоставят нужната информация на Светия отец, но решенията ги взема той.

- Светият престол настояваше и за положително отно-

шената война, така че този проблем изобщо не стоеше пред него. У нас обаче въпросът бе централен не само за медиите, но дори и за тогавашния президент Първанов, който съсредоточи срещата си със Светия отец около този въпрос. За съжаление нито той, нито съветниците му обърнаха внимание на моето становище, че преекспонирането на въпроса с атентата е контрапродуктивно за образа на нашата страна (да го кажа на най-обикновен език - така излизаше малко, че гузен негонен бяга) и че бихме могли да спечелим за България други, далеч по-значими и трайни неща с това посещение, ала тогавашното

Светъл и празничен миг

президентство си остана обсебено от задачата да чисти образа на тайните служби в комунистическия режим.

- Показвал ли е папата славянин някакви притеснения от предстоящата визита? А организаторите от ватиканска страна?

- Светият отец нямаше никакви притеснения, мисля, че и здравето не го тревожеше дори, беше се оставил напълно в ръцете на Бог. А организаторите от Ватикан бяха забележителни професионалисти, при това там двама души отлично се справят с работа, с която у нас се занимават сто...

- Имаше ли преднамерени неприятни изненади, или проблемите идваха основно от непознаването на спецификата на Ватикан - като в стария виц, в който български гост на сбогуване с папата предава поздрав за жената и децата му, а на репликата, че папата живее в целибат, казва: „А, така ли? Аз пък мислех, че живеете във Ватикан...“

- Проблемите идваха по-скоро от някои черти на нашата народопсихология. Лично аз изпитах голям срам при посещението на папата в храм „Александър Невски“. Точно тогава бяха издигнали строително скеле в храма и вместо Светия отец, а и цялата делегация и всички журналисти да видят този великолепен храм, а стотиците камери и да го покажат на света, всички те трябваше да се провират под найлони и скеле. На папата бе отреден един сумрачен ъгъл, уви, далеч от престола, на който би трябвало да седне високият гост. Все едно да поканим някой на гости в къщи и да го посрещнете със стълби и кофи и да го накарате да стои на крак в полуразчистения ъгъл. При това някой изключи микрофона на папата, докато говореше, а после сам се хвалеше с този си андрешковски бабаитлък.

- До каква степен бяха за-

президентство си остана обсебено от задачата да чисти образа на тайните служби в комунистическия режим.

- Показвал ли е папата славянин някакви притеснения от предстоящата визита? А организаторите от ватиканска страна?

- Светият отец нямаше никакви притеснения, мисля, че и здравето не го тревожеше дори, беше се оставил напълно в ръцете на Бог. А организаторите от Ватикан бяха забележителни професионалисти, при това там двама души отлично се справят с работа, с която у нас се занимават сто...

- Имаше ли преднамерени неприятни изненади, или проблемите идваха основно от непознаването на спецификата на Ватикан - като в стария виц, в който български гост на сбогуване с папата предава поздрав за жената и децата му, а на репликата, че папата живее в целибат, казва: „А, така ли? Аз пък мислех, че живеете във Ватикан...“

- Проблемите идваха по-скоро от някои черти на нашата народопсихология. Лично аз изпитах голям срам при посещението на папата в храм „Александър Невски“. Точно тогава бяха издигнали строително скеле в храма и вместо Светия отец, а и цялата делегация и всички журналисти да видят този великолепен храм, а стотиците камери и да го покажат на света, всички те трябваше да се провират под найлони и скеле. На папата бе отреден един сумрачен ъгъл, уви, далеч от престола, на който би трябвало да седне високият гост. Все едно да поканим някой на гости в къщи и да го посрещнете със стълби и кофи и да го накарате да стои на крак в полуразчистения ъгъл. При това някой изключи микрофона на папата, докато говореше, а после сам се хвалеше с този си андрешковски бабаитлък.

- До каква степен бяха за-

Древният Пловдив с истинска обич приветстваше Светия отец

След подновяването на дипломатическите отношения в началото на 90-те години на XX век между България и Светия престол има традиция българска делегация да посещава Рим за 24 май, за да се поклонят пред гроба на свети Кирил, който се намира в базиликата „Сан Клементе“. Тази традиция беше променена единствено през 2002 г., тъй като тогава Римският епископ посети България. Център на апостолическото посещение на папа Йоан-Павел II преди десет години стана хилядолетният Пловдив. Въпреки че в София папата имаше редица срещи с политици и висши духовници от Българската православна църква и от другите религиозни общности в страната, идването в му в Града под тепетата остави незаличима следа в историята на Пловдив, на България, но най-вече на католическата общност. На 26 май на тържествена литургия папа Йоан-Павел II обяви за блажени трима български свещеници - Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков, убити по време на комунистическия режим в средата на миналия век. Наред с това стотици деца от трите католически епархии приеха за първи път тайнството причастие.

В онази майска утрин Пловдив беше променен и натъкмен. Централният площад и улиците около него бяха измити с ароматен течен сапун и ухаеха. Навсякъде се вееха флаговете на България и Светия престол. Градът очакваше посещението на папата. Над десет хиляди католици, православни, евреи и други вярващи се бяха събрали в центъра за неделната празнична литургия. Световните телевизии CNN, BBC, EuropeNews излъчваха по целия свят най-красивите картини от града на тепетата. Над хиляда журналисти от четирите посоки на света кръстосваха града и го описваха за своите читатели и зрители. Пловдив пулсираше с пулса на целия свят. И ето - Светият отец излезе от общината, където имаше среща-разговор с кмета Иван Чомаков (който е католик), а след това с папамобила се отправи към огромния олтар, издигнат в центъра.

Хилядното множество размахваше знаменца, протягаше ръце, покланяше се, опитваше се да се докосне до белите одежди на първия папа, посещаващ България. Народът се люшкеше във възторга на неповторимия миг. Древният Пловдив с истинска обич приветстваше Светия отец.

След месата, която продължи дълго заради провъзгласяването за блажени на тримата мъченици, папа Йоан-Павел II се отправи към катедралата „Свети Лудвиг“ за среща с младите католици от България. Момчета и момичета от абсолютно всички енории в

страната го очакваха тръпници, превъзбудени, сияещи във вяра и любов. Папата влезе в храма уморен, с наведена глава и прегърбено тяло, помахвайки едва-едва с ръка към младите. В тихото си обръщение към нас каза: „Не знам дали ще мога да видя някога отново България, добре, че мога да се срещна с младите българи в края на своето посещение. На вас ви принадлежи утрешният ден. Пожелавам на вашия народ утрешният ден да бъде най-добрият. Прегръщам ви всички и ви благославям.“

И изведнъж в храма се понесе песен. Младите хора запяхме любимата песен на папата „Черна мадона!“ Още в началото на песента той вдигна глава и отпрати поглед към младежта. Беше трепнала славянската му душа. А ние пеехме вдъхновено, тържествено, със сълзи на очи и светли лица. Телата ни преживяваха върховен емоционален миг - радост, щастие, надежда, любов и всички съкровени човешки чувства се преплитаха и преливаха в музиката и текста на тази прекрасна песен. И папата запя с нас: „Аз искам, Черна Мадоно, да бъда твоето дете. Вземи ме, Черна Мадоно, до свящото си сърце.“ А песента изскочи от храма, полетя над площада, протегна се по булеварда и се разнесе над българската земя като благослов...

Вечерта, когато нашите телевизии показваха срещите на Йоан-Павел II с президента и другите държавници по дипломатически протокол, световните медии излъчваха и преповтаряха момента, когато папата и младежите пеехме „Черна мадона“. Те бяха устели най-вълнуващата и най-въдъхновената среща на папата в България.

Освен снимките, видеозаписите, разказите и спомените за този миг ни напомня и малката плоча, поставена в катедралния храм „Свети Лудвиг“. Закачена на една от колоните близо до олтара, на нея са изписани датата и годината, в която християнската младеж от България се срещна с папа Йоан-Павел II. Вторият знак в Пловдив, който напомня за посещението на папата поляк, е паметникът, поставен на мястото, на което той отслужи божествената литургия на 26 май 2002 г. Възпоменателният монумент беше поставен на третата година след смъртта (2008) на блажения вече папа. Личният герб на Светия отец в балерифно изображение от бял мрамор е дело на скулптора Цвятко Сиромашки. С поставянето на този паметник отдаваме почит на човека, носещ в себе си Божията промисъл, и в същото време на този, който благослови България, каза тогава епископ Георги Йовчев. Днес почитаме

Кого излязохме да видим?

В катедралния храм „Успение Богородично“ в София отколешна традиция е по времето на поста да се провеждат беседи в сряда след Кръстния път. Всяка година проповедникът е различен. През 2002 г. моят епископ Христо Прошков ме помоли през тези беседи да застъпя темата, която вълнуваше цялата Църква в България - посещението на папа Йоан-Павел II. Мислех, мислех как да започна беседите и накрая ми дойде вдъхновението да започна с думите: „Какво излязохте в пустинята да видите? Тръстика ли, люлеена от вятъра? Но какво излязохте да видите? Човек ли, облечен в меки дрехи? Ето, ония, които носят меки дрехи, са в царските палати...“ (Мт. 11, 7 и сл.)

И така - от началото на поста до Цветница, която нея година беше на 28 април. Междувременно течеше конкретната подготовка и се уточняваха дати на посещения и пр. Радостта ни беше голяма, когато научихме, че ще посети и нашия храм. Без да си даваме много сметка, треската се разгаряше с приближаване на

датата на неговото пристигане.

Както винаги се прави, полицаите идваха, оглеждаха, даваха препоръки... А оставаха малко часове до посещението му конкретно в нашия храм. 24 часа преди посещението полицаите отцепиха храма и не даваха на никого да влиза в него. Датата беше 24 май. На следващия ден в храм „Успение Богородично“ не можеше да бъде отслужена литургия и затова ми се наложи да бъда при сестрите ехаристинки. Както винаги, литургията бе отслужена в 7.30 ч. сутринта. Най-голямата изненада беше, че Евангелието, което се чете в този ден - а този ден беше празник - Третото намиране главата на свети Йоан Кръстител - беше точно на евангелист Матей: глава 11, стихове от 2 до 15. Т.е. в това Евангелие се включваха точно началните думи на беседата, с която правехме подготовката за посещението на папа Йоан-Павел II. Като пряк свидетел на това съвпадение бе г-жа Мария Младенова.

Чудо или чиста случайност? Всеки както иска да го разбира, но за мен си е едно малко чудо, стоящо на страната на един велик папа, определен вече от Църквата за блажен, станал част от нашия живот!

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Преди 10 години станахме свидетели на едно уникално, велико събитие в християнската история на нашия народ - първо посещение на Римския епископ, папата, духовния баща на всички нас, в милата ни родина България. Едно събитие, очаквано от дълго време, подготвяно с толкова много молитви и жертви и дарено от Бог на всички нас, които имахме радостта да участваме и да го преживеем с благодарност и вяра. То остави незаличим спомен и в нашия живот, то е част от нашето духовно съкровище, от което можем да черпим изобилни благодати. По-специално за мен посещението на Светия отец съвпадна с подготовката ми за постъпване в Римската семинария и разбира се, че укрепихме свещеническото ми призвание, даде ми сили да продължа напред, да вървя след Възкръсналия Господ с повече вяра и надежда. Наследникът на свети Петър апостол е тук, в моето отечество, размишлявах в душата си, сякаш идва да ми подаде ръка, да ме окуражи и да ме заведе в Рим, в семинарията, да ми помогне да тръгна с първите си - тогава още плахи - стъпки към величието на свещеническия дар. Почувствах го като истински духовен баща, както винаги съм приемал и епископа, пастира на епархията. Тогава бях приет от нашия епископ Петко Христов в епископската резиденция в Русе; подготвих се езиково и духовно за постъпване в Римската семинария, където вече бе Стефан Калапиш от Бърдарски геран. Спомням си, че когато самолетът се приземи на летището в София и следях по телевизията посрещането на папата у нас, аз се просълзах от радост и на колени благодарих на Бог, благодарих и от името на толкова много свещеници, очаквали от дълго време това събитие, но не успели да го видят през земния си живот. Тези дни - от 23

до 26 май 2002 г. - бяха изпълнени с много емоции, почти не успях да заспя от възлание и радост, но най-много ме вълнуваше моето участие на литургията, отслужена на централния площад в Пловдив. Мислех си: както вярващите се събират от вярата при своя пастир на площад „Свети Петър“, така и ние, малкото католическо паство, отиваме на този малък площад в Пловдив, за да бъдем укрепени и насърчени във вярата от Пастира, духовния отец, дошъл да дири своите овци в България.

От енорията в Русе бе организиран голям автобус; тръгнахме в полунощ на 25 май, в навечерието на Света Троица, и носехме с нас подаръка за папата от нашата епархия - икона на Чипровската Дева Мария, благословена лично от Никополския епископ Петко Христов в Чипровци. Тази икона е

не от Русе до Пловдив. Но освен Мария вярвам, че и блаженият Евгений Босилков бе същият с нас, радостен, че може да приеме в блажената слава на небесните мъченици и тримата си приятели - отците Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков, които щяха да бъдат провъзгласени за блажени на литургията в Пловдив. На централния площад имаше вярващи от всички енории в България - една католическа „картина“ на Католическата църква у нас - дошли със своите пастири, носещи плакати с надписи на родните енории, очакващи срещата си с Господ в Евхаристията, която ни прави едно Тяло на Христос, принесено този път на олтара от викария на Христос - папата! Не мога да забравя радостта по лицата на всички, особено на онези 350 деца, които щяха да приемат за пръв път Исус в

„Ще вървя в Твоята светлина“

копие на една стара икона, донесена от босненските францисканци в края на XIV век най-напред в първия параклис в Буковец, но иконата се е местила по чуден начин няколко пъти и накрая решават да построят катедрала в нейна чест именно на мястото, където са я намидали. А сега тази икона пътуваше с нас, за да стигне до Петър, дошъл в нашето отечество. Не бе случайно, че идването на Йоан-Павел II бе точно през май - месеца на Мария. Мария бе с нас в това пътува-

светото причастие. „С изливането на Свети Дух на Петдесетница приключва цикълът от събития, с които Бог се среща с хората и им предлага дара на Спасението. А днес, на Света Троица, литургията ни подканва да се отправим към възвишения Извор на този дар: Бог Отец, Син и Свети Дух“, започна своята проповед папата със слаб и в същото време богат на силна вяра глас, думи, които укрепват вярата ни и ни насърчават да бъдем и ние смели апостоли, още повече сега, когато имаме тези нови блажени мъченици на Небето, които се застъпват за нас пред престола на вечната Слава.

Участието ми в тази литургия бе една благодарност към Бог - Евхаристията свята. Благодаря Ти, Боже, за този ден; благодаря Ти за тази среща с Теб в живия хляб; благодаря Ти за идването и срещата в Евхаристията с нашия папа, който ни дарява Твоята любов; благодаря Ти, Боже, и за новите мъченици, които са присъединени към небесната Слава и вече са наши покровители и застъпници. Благодаря Ти, Боже, за дара на свещеническото призвание, дар и голяма тайна, богатство и велико служение; благодаря Ти, Господи, за всичко. Тази молитва ще бъде винаги в моето сърце както и тази незабравима литургия на централния площад в Пловдив, който сякаш заема макар и за един ден, за една неделя, мястото на площад „Свети Петър“ в Рим с традиционната неделна молитва „Ангел Господен“. И накрая не бих могъл да забравя и отзива от тази литургия от един стар и болен свещеник, който не можа да дойде в Пловдив - отец Никола Гръмов, тогава енорист на енория „Свети Йосиф“ в с. Правдино, Ямболско, който няколко дни по-късно ми се обади и ми каза: „Не успях да дойда в Пловдив, но в онези дни се бях заключил в стаичката си и от телевизора проследих и участвах, дори духовно се причестих със Светия отец папата. И аз бях в Пловдив, с молитвата си, която е силна дори от времето и пространството.“ След тези силни думи можех само да благодаря на Бог и да кажа: Ad sum - ето ме, тук съм, Господи, сега и завинаги.

Свещеник Койчо ДИМОВ

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1462)
май 2012 г.

Светъл и празничен миг

От стр. 8

познати ватиканските организатори с обстановката в България и с положението на Католическата църква?

- В Държавния секретариат се знае всичко за България; бих бил доволен, ако българските политици знаят - е, не чак наполовина от това, но поне да са в състояние да правят разлика между Светия престол и Ватикан.

- Дали Йоан-Павел II имаше възможност да научи нещо повече за страната ни, което да използва в следващата си пастирска дейност?

- Йоан Павел II обичаше да казва, че винаги се учи от срещите си с хората, че всяко пътуване го обогатява, така беше и в България. Ясно се виждаше как срещите с българите, любовта, ентузиазмът на обикновените хора го правеха истински щастлив и го зареждаха с енергия и той си тръгна от България с висок дух и отлично настроение.

- Усети ли се промяна в отношението на Светия престол към България след папското посещение?

- Да, знак за едно ново отношение беше предоставянето на храма „Св. Викентий и Анастасий“ в Рим за литургично ползване от българската православна общност в Рим, както

и поставянето на възпоменателен паметник за посещението в градините на Ватикан. Така ние сме единствената страна, която има свой национален паметник в тези прекрасни градини.

- В онези напрегнати дни едва ли ви е било до смях, но днес спомняте ли си някакъв куриозен случай около апостолическото пътуване?

- При едно такова посещение куриози, разбира се, не липсваха. Лично за мен най-драматичният, но и куриозен момент бе, когато папата пътуваше вече със самолета към София, а патриархът бе казал, че няма да излезе на площада, за да го посрещне. С това не само успехът на посещението, а и образът на нашата страна беше поставен отново под сериозна заплаха - бяха дошли 700 чуждестранни журналисти да отразяват посещението, а те само чакаха подобна сензация. Та тогава - час преди кацането на самолета, бях поканен на заседанието на Светия синод, на което присъстваше и патриархът, за да направя най-последен опит и да намеря аргумента, който би могъл да убеди патриарха да промени решението си. Това беше наистина необичайно изпитание. Слава Богу, патриархът излезе на площада и вместо да се заговори по света негативно за българското гостоприемство, посещението се превърна в триумф за България и в един от истински светлите и празнични мигове в новата ни история.

И-В

Древният Пловдив с истинска обич приветстваше Светия отец

От стр. 8

този, който ни учеше да вярваме, да обичаме и да прощаваме, беше лаконичен при откриването на монумента заместник-кметът Георги Шопов, който също е католик. Третият видим знак от срещата ни с Римския папа на наша земя са имената на улици и площади, които носят неговото име.

Три знака..., толкова, колкото свещеници Йоан-Павел II обяви за блажени в Пловдив. Но имената на Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков, а вече и на предишния папа ни оставят невидимия знак на вярата и упованието в Бог. Доказателство за това са и думите на Йоан-Павел II, преди да напусне Пловдив от летище Крумово: „Дойдох в България, за да отпразнувам заедно с вас тайните на нашата вяра и да почета възвишения дар на мъченичеството, с което блажените Евгени Босилков, Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков запечатаха своята вяроност към Господ. Нека техният пример бъде за всички вас мощен импулс за великодушна решителност в християнския живот.

В светлината на тяхното изпълнено със слава свидетелство ви призовавам: „Пазете в сърцата си светостта на Христос, Господа! Бъдете винаги готови да отговорите на този, който пита за надеждата, която ви изпълва.“

Иван КЪРЧЕВ

С благодарност към Бог и към блажения Йоан-Павел II

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1462)
май 2012 г.

Във връзка с 10-годишната от апостолското пътуване на папа Йоан-Павел II в България си позволявам да споделя онова, което Бог ми даде да преживя в срещите ми с този велик и свят папа. Правя това, защото за мен то никога не е било нещо само лично. Дълбоко в сърцето ми винаги беше силно свързано с цялата ни Църква в България, с целия ни народ.

Беше юни 1979 г. Времето на първото посещение на папа Йоан-Павел II в Полша. Няколко души от енория „Успение Богородично“ и енория „Свети Йосиф“ в София успяхме да отидем като туристи в Полша. Беше трудното време на един атеистичен режим. Броят на тези, които бяха подали документи, беше голям, но почти на всички милицията отказва. Аз бях между малкото, на които разрешиха - било е в Божия план.

8 юни 1979 г. - Скалка, Краков; среща на Светия отец с академичната младеж. Отец Стефан Коперек, възкресенец, енорийски свещеник на енорията, която ни прие, беше осигурил пропуски и за нас. Към групата се присъединиха и няколко сестри евхаристинки от София, които също бяха успели да заминат за Полша.

Молитви, песни, възлнения в очакване на папата. Помолихме един от полските монаси - паолини, които са на това свято за полския народ място, ако

е възможно, в някой момент да кажат на Светия отец, че има група от България, която го поздравява. Скоро след това дойдох да ни кажат, че някой от нас трябва да го поздрави. Погледите се насочиха към едно от момичетата и след нейния отказ от възлнение и притеснение, те се спряха на мен. Не можех да осъзная какво става. Хенриета Кобиела, от енорията на отец Коперек, която ни придружаваше, бързо ми

помогна да преведа мислите си на полски. И моментът дойде. В групата от академичната младеж предпадна бях аз. Намерих се пред микрофона, и то само на няколко крачки от папата, към когото се обърнах с много възлнение: „Група от България сърдечно ви поздравява, Свети отче. Духовенство и вярващи мислят и се молят за вас с много обич!“ Цареше пълна тишина. След това продължих да чета на полски, при което всяко мое изре-

В Скалка

чение беше прекъсвано от ръкопляскане и възторжени викове: „Grupa z Bulgarii pozdrawia Was serdecznie, Swiety Ojcie - duchowienstwo i wierni pamientaja o Was w modlitwie. Jesteśmy całym sercem przy Was. (...) Nie myśleliśmy, że będziemy tak blisko Papieża, nie mamy nic, no tu są nasze serca dla Ojca.“ Последното изречение се роди в сърцето ми, може би с много грешки на полски, но все пак разбираемо: „Не мислехме, че

ще бъдем така близо до вас, нямаме нищо, но тук са нашите сърца за вас, Свети отче!“ При тези думи, когато се обърнах към Светия отец, той беше изправен и с широко отворени ръце. Само миг и се намерих в топлата прегръдка на един голям баща. Спомням си, че просех благослова му за Църквата в България, за цяла България. С много обич той ме благославяше, целуваше челото ми и отново бях в прегръдката му. Светият отец - един голям баща, баща на всички!

Тези мигове белязаха завинаги живота ми и го свързаха неразривно и осезаемо с папа Йоан-Павел II.

Още в същия момент една безкрайна благодат изпълни цялото ми същество. Връщайки се при групата, не знаех какво става, но разбирах, че в отговор на преживяното исках да дам всичко най-скъпо на Бог и Му казах моето „да“ завинаги. Реших въпроса на моето призвание, което преди това години не можех да реша, не бях способна заради трудности, които имах.

Докато в дълбочината на сърцето си преживявах всичко това, никога няма да забравя обичта, която ми свидетелстваха стотиците, а може би и хиляди младежи, които присъстваха. От всички страни към мен идваха медалки, кръстчета, иконички, броенички. Кънтяха възгласи, ръкопляскания. И днес още звучи в

мен песента, която всички запяха: „Oto jest dzień, który dał nam Pan... Weselmy się, radujmy się...“ (Този е денят, който Бог сътвори, да се възрадваме и да се развеселим в него.)

От Скалка започна историята на моето докосване до светостта на този велик папа. Толкова обикновена и толкова естествен във всичко и в същото време толкова велик, толкова свят! От Скалка започна и моят живот, свързан дълбоко с личността на Йоан-Павел II.

Декември 1981 г. Заедно с 14-годишната ми племенница Кармела бяхме в Рим за един месец на посещение при моя брат, свещеник Христо Проиков. По това време той беше в Рим, за да учи. По чудо беше получил разрешение за две години. На 16 декември, сряда, на общата аудиенция в зала „Павел VI“ бяхме близо до парапетите, където минаваше Светият отец, и очаквахме неговото идване. Само един вик „България“ насочи веднага вниманието му към нас и той се доближи. Не можеше да повярва, че монахинята пред него е момичето, което го поздрави на Скалка. И веднага чрез своя секретар монс. Станислав Дживиш ни покани на литургия в частната си капела.

(Следва)

Сестра М. Максимилиана
ПРОЙКОВА,
сестри евхаристинки

Връщайки се 10 години назад, в мислите ми изпъкват най-вече литургията на площада в Пловдив и младежката среща с папа Йоан-Павел II. Няма да разказвам за трепета, с който проследих неговото пристигане в България и дните преди Пловдив. Радостта ми беше голяма. Гордостта, която изпълваше сърцето ми - също.

След като научихме, че ни е поверена задачата по организацията и провеждането на срещата на Светия отец с младите католици в катедралата „Свети Лудвиг“, събрахме цялата си радост, ентузиазъм и възлнение... и започнахме да умуваме как и по какъв начин да се случат нещата. Дълги дни на подготовка, на репетиции, на срещи и разбира се - духовна подготовка. Ние в Белене имахме късмета да сме най-многобройни и да бъдем гръбнакът на организацията. Към младежкия хор се присъединиха младежи с добри гласови данни от енория село Малчика.

Дойде денят 26 май. Радост! Въодушевление! Станахме и тръгнахме много рано, със специален влак. Дълго и трудно пътуване. Но слизайки на гарата в Пловдив, ни заля вълна от ентузиазъм. Веднага извадихме знамената, плакатите, всичко, което бяхме приготвили. Тръгнахме всички заедно към площада, а по улиците, като река, към нас се присъединяваха още и още хора. Викахме: „Да живее папата!“, „Джовани-Пауло!“

По време на литургията радостта ни беше безкрайна...

Върховният пастир на нашата Църква беше само на метри от нас. Чувствата, които това предизвикваше, бяха неописуеми. Когато литургията свърши, ние трескаво се отправихме към катедралния храм. Трябваше да се приготвим за срещата.

Като влязохме в катедралата, бяхме първи. Хорът се качи на балкона и започна да приготвя инструментите си.

Моят папа

Малко по малко младите хора започнаха да приждат. В един момент стана ясно, че катедралата няма да успее да ни побере. Младежите се погъстиха... и още... и още... Е, тясно беше, но щастие то ни нямаше граници. Като заприждаха журналистите и камерите - съвсем ни свиха. Нямаше място за нищо и никого. Трябваше да се четат текстове, преди да посрещнем папата. Толкова много неща бяхме приготвили, но... оказа се, че нито един микрофон не работи! Нито един! В суматохата свещеник от катедралата подаде микрофона, който включват на ежедневните литургии, и каза: това е, друг няма. Ужас! Часът приближаваше и хаосът ставаше все по-голям. Ние бяхме горе, пред олтара. Хорът на балкона се разпяваше. И точно, когато си мислех: „Няма как да стане по-зле“... някой ми извика: „Папата влиза, започвайте!“ Погледнах надолу по пътеката -

наистина, количката беше на входа и се приготвяше да тръгва. Ами сега? Взех единствения микрофон и с несигурен глас казах: „Светият отец е вече сред нас! Добре дошъл, Свети отче!“ Гласът ми не успя да надвие шума. Повторих отново: „Добре дошъл, Свети отче! Младите на България те поздравяват!“ Тогава си дадох сметка, че всъщност цялото

наш. Неусетно срещата отиваше към своя край. Видях свещеник, който ми правеше знак да отида и да поздравя папата. Не бяха ме предупредили... Изненадата ми беше голяма! Заставах пред Йоан-Павел II като в сън. Коленичих и целунах ръката, която той вече ми подаваше. Допрях чело в нея и исках времето да спре! Нямах желание да се изправя...

море от младежки очи и усмивки се беше обърнало натам, откъдето приближаваше бялата фигура. Всички замахаха с жълто-бели шалчета, знамена и цветя... Като развълнувано море младите хора посрещаша своя папа. Съзри, радост, възторг - младежите протягаха ръка да го докоснат (пътеката беше широка само колкото да мине количката). Помогнаха на Йоан-Павел II да се качи и да седне на пригответо място. Светият отец почака малко младите да утихнат и започна. Бащинските думи, които той отправи към нас: „Вие сте солта и светлината на света“, се запечатаха завинаги в сърцето ми. Аплодисментите на младежите често прекъсваха думите му.

С напредването на срещата нещата си дойдох на мястото. Младежи от трите енархии четоха обръщения към Светия отец и изразяваха общата радост от срещата ни с него. Молихме заедно Отче

Хорът запя „Черна Мадона“. Няма друг момент в моя живот, който съм искала да имам силата да спра! Този беше такъв! Исках песента никога да не свършва и Светият отец никога да не си тръгва! Да остане завинаги с нас! Мисълта, че този момент никога няма да се повтори, се заблъска в главата ми! Стоях на два метра от Йоан-Павел II, загледала в него, и си давах сметка, че може би никога повече няма да бъда толкова близо до такъв свят човек. Времето наистина спря за мен! Някакво невероятно усещане на щастие и тъга едновременно. Опитвах се да се съвзема, но не се справах много добре. Всички пееха. Младите се поклащаха в ритъма на песента. Папата пееше с нас. Оглеждах се и видях съзли в много очи. Щастливи съзли. Те казваха: обичаме те, Свети отче! Неповторим момент! Тази песен е запечатана в сърцето ми. Винаги когато я пеем в моята енория, аз

се връщам в онзи момент, в който си дадох сметка, че може би никога вече няма да седя на ръка разстояние от един светец. Когато всичко свърши, никой не искаше да си тръгва. Включително и папата, мисля. Тогава нашите младежи на балкона запяха: „Resta qui con noi“ (С нас тук остани). Припевът беше: Resta qui con noi, il sole scende già/ se tu sei fra noi, la notte non verrà! (С нас тук остани, слънцето залязва, ако ти си с нас, нощта няма да дойде). Младите пееха: Resta qui con noi, Giovanni-Paolo/ Resta qui con noi, Giovanni-Paolo.

Така изпратихме Светия отец, този, който само от любов дойде при своите агънца. Дойде да ни окутажи, да ни прегърне и да потвърди: Не се страхувайте, отворете широко портите за Господ! Сърцата ни бяха изпълнени с радост. Тази радост, която само Бог дава! Нашият папа беше между нас, за да потвърди колко много Бог ни обича и мисли за всеки от нас. Той повтори няколко пъти на младите, да се доверят на Господ. И ние се доверихме.

Когато мисля за папа Йоан-Павел II, ме изпълва топлина. Мисля, че това е топлината, която струи от обичта, която той даде на всеки, с когото се срещна. И понеже нейният извор е Бог, тя не може да свърши. Тогава си мисля: имах привилегията да съм съвременничка на Йоан-Павел II, да го срещна, да го слушам, да го прегърна. Моят папа.

Росица ЗЛАТЕВА,
Белене

В дърводелската работилница

Говори се, че в работилницата веднъж се състояло едно доста странно събрание. Това било среща на инструментите - за да си изяснят отношенията си.

Чукът веднага поел председателството, но събраниято му обърнало внимание, че трябва да си подаде оставката.

Причината?

Вдига много шум. И освен това през цялото време само удря... Как може!!!

Чукът се съгласил, че е виновен, но помолил в събраниято да не участва и винтът - той трябва да бъде въртян много пъти, та най-накрая да послужи за нещо.

След атаката на чука винтът приел, че е виновен, но на свой ред помолил да бъде

държана настрана и шкурката - тя се държи грубо, все гледа да одраска и винаги има търкания с другите.

И шкурката се съгласила да напусне срещата, но при условие, че бъде изгонен метърът - той все мери другите по своя мярка, като че ли е единственият свършен.

В това време влязъл дърводелецът, сложил си престилката и започнал работа. В действие влезли чукът, шкурката, метърът и винтът. Скоро от грубата дървесина била изработена една красива мебел.

Когато работилницата отново опустяла, събраниято възобновило дискусиите. Именно тогава взел думата трионът и казал:

- Господа, видя се, че ние всички имаме недостатъци, но

дърводелецът работи с нашите положителни качества. Това е, което ни прави ценни. Затова нека не мислим за нашите лоши страни, а да се концентрираме върху полезността на нашите добри страни.

След тези думи събраниято променило първоначалната си настройка и приело, че чукът е силен, че винтът свързва и придава здравина, че шкурката си е на място, за да изглажда нещата, а метърът е точен и прецизен.

И тогава всички се почувствали като един екип, който може да произвежда качествени мебели. И започнали да се гордеят със силните си страни и че работят заедно.

Не е ли същото и с хората? Гледайте и ще видите. Когато в един колектив се търсят недостатъците на другите, ситуацията става напрегната и там не може да се работи добре. Но когато се търсят положителните страни и те се използват - там се раждат големите постижения.

По www.iglesia.org

Евангелското благовестие днес - между Мисия сред народите (Missio ad gentes) и Новата евангелизация

От *смп. 3*

Missio (33)⁵ блаженият Йоан Павел II представи тази постановка на въпроса, като направи разлика между първоначалната евангелизация - проповядването на Исус в страни и сред народи, където Христос и Евангелието не са познати, и Новата евангелизация - разпадането на вярата у хора и култури, в които тя е угаснала, и пастирската грижа на Църквите, които живеят ежедневието си като вярващи.

Ясно е, че няма противопоставяне между мисията сред народите и Новата евангелизация. Не става дума за „или-или“, а за „и едното, и другото“. Новата евангелизация създава ентузиазирани мисионери и хората в апостолата на мисията сред народите трябва да откликнат да бъдат постоянно евангелизирани.

Още в Новия завет поколение, което получи заръката за мисия сред народите от Учителя при Неговото възнесение, имаше нужда апостол Павел да го призовава „да разпалва“ пламъка на вярата, положен у него. Това е несъмнено един от първите примери за Нова евангелизация.

Съвсем наскоро от окуражителния Синод за Африка чухме гласовете на нашите братя, които служат на това място, където плодовете на мисията сред народите бяха богати. Те съобщават, че сега - след две-три поколения - те също чувстват необходимостта от Нова евангелизация.

Прочутият американски телевизионен евангелизатор архиепископ Фултън Дж. Шийн казва: „Първата дума на нашия Господ към учениците Му беше „Елате!“ . А последната - „Идете!“ . Вие не можете да

„идете“, ако първо не сте „отишли“ при Него.“

Днес колосално предизвикателство както за Мисията сред народите, така и за Новата евангелизация е това, което наричаме секуларизъм. Чуйте как го описва Светият отец:

„Секуларизацията, която се представя в културите като съобщество на света и на човечеството без позоваване на трансцендентността, завладява всички аспекти от ежедневието живот и развива манталитет, при който Бог на дело отсъства - изцяло или отчасти - от човешкия живот и съзнание. Тази секуларизация е не само външна заплаха за вярващите, а се проявява от известно време и в лоното на самата Църква. Тя разяжда отвътре и в дълбочина християнската вяра и следователно начина на живот и всекидневното поведение на вярващите. Те живеят в света и често са белязани, ако не и повлияни от културата на образа, която налага противоречиви модели и импулси, на практика отричащи Бог. Вече няма каквато и да е нужда от Бог, да се мисли за Него и да се обърнем към Него. Освен това преобладаващият тип мислене - за удоволствието и за потреблението - подхлъзва както вярващите, така и свещенослужителите към повърхностност и егоцентризъм, които са вредни за църковния живот.“ (Папа Бенедикт XVI, обръщение към Папския съвет за култура, 8 март 2008 г.)

Тази секуларизация ни предизвиква да направим ефикасна стратегия за евангели-

зация и аз искам да ви я представя в седем точки.

1. Всъщност, когато ме покани да говоря по темата: „Възвестяването на Евангелието днес - между Мисия сред народите и Нова евангелизация“, Негово високопреосвещенство държавният секретар ме помоли да я разгледам в контекста на секуларизма, намекайки, че моята епархия в Ню Йорк е може би „столица на секуларизираната култура.“

Но аз мисля - както смятам, че ще се съгласи и моят приятел и колега кардинал Едуин О'Брайън, израснал в Ню Йорк, че Ню Йорк, макар и привидно да е секуларизиран, е много религиозен град.

Там човек може да намери дори сред работещите в медиите, в индустрията на развлеченията, финансите, политиката, изкуството, литературата хора, които обикновено се класифицират като материалисти - неоспорима откритост към божественото!

Кардиналите, които служат на Исус и на Неговата вселенска църква в Римската курия, могат да си припомнят посланието на папа Бенедикт за Коледата преди две години, в което той отбелязва тази вредна откритост към божественото, дори у онези, които казват, че са привърженици на секуларизма.

„Ние като вярващи трябва да имаме в сърцето си дори тези хора, които се обявяват за агностици или атеисти. Когато говорим за Нова евангелизация, тези хора може би се плашат.“

(Следва)

1. Caput Mundi е латинска фраза, означаваща столица на света (буквално главата на света). Идва от класическото европейско разбиране за света: Европа, Северна Африка и Югозападна Азия и заради трайната сила на Римската република, Римската империя и на Римокатолическата църква.
2. Lumen Gentium е догматична конституция за Църквата. Един от 16-те документа на Втория ватикански събор
3. Gaudium et Spes е пасторална конституция за Църквата в модерния свят (ВВС).
4. Ad Gentes е декрет за мисионерската дейност на Църквата (ВВС).
5. Redemptoris Missio е папска енциклика на Йоан-Павел II на тема мисията на Спасителя, третираща постоянната стойност за мисионерски мандат на Църквата (7 декември 1990 г.).

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава втора Тайнствата на изцелението Член 4 Тайнството на покаянието и помирението

VIII. Служителят на това тайнство

1466 ...Той трябва да има доказани познания за християнското поведение, опит в човешките дела и уважение и деликатност към този, който е паднал; той трябва да обича истината, да бъде верен на Поучителната власт на Църквата и търпеливо да води каещия се към изцеление и пълна зрялост. Той трябва да се моли и да поиска удовлетворение за него, като го повери на милосърдието на Господ.

1467 Като се имат предвид деликатността и величието на тази служба и уважението, дължимо на лицата, Църквата заявява, че всеки свещеник, който слуша изповеди, е задължен под страх от най-тежко наказание да пази абсолютна тайна за греховете, които разкайващите се са му изповядали (Вж. CIC canones 983-984. 1388, § 1; CCEO canon 1456). Той не може да използва сведения за живота на каещия се, които е узнал при изповедта. Тази тайна, която не допуска изключения, се нарича „сакраментален печат“, защото това, което разкайващият се е открил на свещеника, остава „запечатано“ чрез тайнството.

IX. Въздействията на това тайнство

1468 „Цялата действителност на Покаянието е в това, че ни възстановява в благодатта на Бог и ни съединява с Него в едно висше приятелство“ (Вж. Catechismus Romanus, 2, 5, 18: ed. P. RODRIGUEZ (Citta del Vaticano-Pamplona 1989) p. 297). Следователно целта на това тайнство и резултатът от него са помирението ни с Бог. При тези, които получават тайнството покаяние със съкрушено сърце и в религиозно благоприятно положение, „то е последвано от мира и спокойствието на съвестта за голяма духовна утеха“ (CONCILIUM TRIDENTINUM, Sess. 14a, Doctrina de sacramento Paenitentiae, c. 3: DS 1674). И наистина, тайнството на помирението с Бог носи истинско „духовно възкресение“, връща достоинството и благата на живота на Божиите чеда, от които най-скъпоценното е приятелството с Бог (Вж. Лк. 15, 32).

1469 Това тайнство ни помирява с Църквата. Грехът накърнява и наранява братското общение. Тайнството Покаяние го поправя или възстановява. В този смисъл то не лекува само този, който е възстановен в църковното общение, но има и животворно въздействие върху живота на Църквата, която е страдала от греховете на всеки един от нейните членове (Вж. 1 Кор. 12, 26). Възстановен или утвърден в общението на светците, грешникът се подкрепя от обмяната на духовните блага между всички живи членове на Тялото Христово, независимо дали още правят своето земно поклонничество, или са вече в небесното отечество (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 48-50: AAS 57 (1965) 53-57):

Трябва да допълним, че помирението с Бог има като последица и други помирения, които имат оздравително въздействие върху други вреди, причинени от греха: простеният разкайващ се се помирява със самия себе си в дълбините на своето съществуване, където възстановява своята собствена вътрешна истина; той се помирява с братята си, които по някакъв начин е обидил и наранил; помирява се с Църквата; помирява се с цялото творение (IOANNES PAULUS II, Adh. ap. Reconciliatio et paenitentia, 31, § V: AAS 77 (1985) 265).

1470 В това тайнство грешникът, като се представя пред милосърдния съд на Бога, предварва по особен начин съда, пред който ще бъде изправен в края на този земен живот. Защото сега, в този живот, ни е дадена възможността да изберем между живота и смъртта и само по пътя на обръщането можем да влезем в Царството, откъдето ни изключва тежкия грях (Вж. 1 Кор. 5, 11; Гал. 5, 19-21; Деян. 22, 15). Като се обръща към Христос с покаяние и вяра, грешникът преминава от смърт към живот и не дохожда на съд (Йоан. 5, 24).

X. Индулгенциите

1471 Учението и практиката на индулгенциите в Църквата са тясно свързани с въздействията на тайнството Покаяние.

Какво представлява индулгенцията?

„Индулгенцията е опрощение пред Бог на временното наказание за греховете, чиято вина е вече заличена, опрощение, което добре разположеният вярващ получава при определени обстоятелства чрез действието на Църквата, която като разпоредител на изкуплението раздава и прилага чрез своята власт съкровището на удовлетворенията на Христос и на светците“ (PAULUS VI, Const. ap. Indulgentiarum doctrina, Normae, 1: AAS 59 (1967) 21).

„Индулгенцията е частична или пълна според това дали освобождава частично или напълно от временното наказание за греха“ (PAULUS VI, Const. ap. Indulgentiarum doctrina, Normae, 2: AAS 59 (1967) 21). Всеки вярващ може да получи индулгенция за себе си или да ги предостави за умрелите“ (Вж. CIC canon 994).

Из „Катехизис на Католическата църква“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1462)
май 2012 г.

Фатима - 13 май 1917 г.

Точно преди деветдесет и пет години не само в историята на Църквата, но и в световната история датата 13 май 1917 г. постави началото на обрат в оценката, която човекът ще получи за действията си в личния и обществен живот. Оценката е категорична: или молитва и цялостно покаяние, или войни, омраза, студ, тайфуни, наводнения, градушки, земетресения. За подобна алтернатива ни предупреди за пореден път тази, която в съблжимия момент от земния живот на Божествения си син прие да бъде Майка на синовете човечески. И не случайно предупреждението си тя отправи към обезумялото човечество в разгара на жестоката I световна война, както и не случайно за посланици на предупреждението си тя избра три невинни деца: Яцинта, Франсиску и Лучия - овчарчета от Алжострел, енория Фатима в Португалия. Нали върху тяхната невинност е изградено вечното им приятелство с Исус, най-добрия приятел на децата: „Ако не станете като деца, няма да влезете в Царството небесно“ (Мат. 18,3).

Овестеното във Фатима предупреждение не е единственото, което Бог - дълготърпелив и многомилостив, отправя към човечеството чрез майката на Единородния Си Син. Освен явяването на пресветата Дева във Фатима Католическата църква признава за автентични и следните нейни явявания: 1830 г. на ул. „Дю Бак“ в Париж; 1846 г. на планината Ла Салет; 1858 г. в Лурд; 1871 г. в Пон мен; 1932 г. в Борен, Белгия; 1933 г. в Баньо, Белгия. И пак за глашата на посланията си Света Богородица избира невинни деца. При всичките си явявания Непорочната девица от Назарет отправя едно и също послание: „Молете се! Молете се!

Молете се!“ Човечеството обаче предпочита да остане във властта на егоизма и пороците. И все пак Бог в любовта си към човека оставя вратата на надеждата широко отворена за всеки, който е готов да се вслуша в гласа на Небесния си Отец.

За да бъдат предотвратени предизвестените нещастия, предявено е едно-единствено условие: посветяване на света на **Непорочното сърце Мариино. Нека си припомним изискванията, щото това посветяване бъде пълноценно за всеки, който:**

1. В пет последователни първи съботи на месеца се изповяда на самия ден с намерение тази изповед да бъде удовлетворителна за всички обиди, нанесени на Непорочното сърце Мариино. Изповедта е валидна и ако е направена през един от предшествашите осем дни.
2. Се причести в благодатно състояние със същото намерение.
3. Измоли броеницата със същото намерение.
4. В продължение на петна-

десет минути размишлява върху петнадесетте тайни на броеницата със същото намерение.

В случаите, когато поради непреодолими причини първата събота не може да бъде спасена, набожността се счита за валидна и в неделята след първата събота.

Изискването за пет, а не за седем или девет последователни съботи е мотивирано от петте вида обиди или хули, отправени към Непорочното сърце Мариино:

1. Хулени на непорочното зачатие на Дева Мария.
2. Хулени на нейната девственост.
3. Отричане на нейното Богоматеринство.
4. Съзнателно насаждане у децата на безразличие, незачитане и дори на омраза към Пресвета Богородица.
5. Обиди, нанасяни върху иконите на светия й образ.

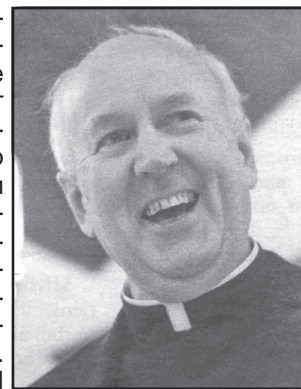
В замяна на всички, които останат верни нейни чеда и изпълняват предявените изисквания, Богородица в името на цялата любов на Непорочното си сърце се отблагодарява: „Обещавам им да бъда с тях на смъртния им час с всички необходими благодати за спасение на душите им!“ Фатима - благословен лъч, огрял надеждата човек пред прага на вечността чрез ходатайството на Непорочната Дева да чуе Христовото обещание: „Днес ще бъдеш с Мене в рай!“ (Лк. 23, 43)

Иван ТЕОФИЛОВ

Редакционният екип на в. „Истина - Veritas“ честити на свещениците и миряните от енория „Света Богородица от Фатима“ в Плевен патронния им празник, като им пожелава обилни небесни благодати за духовно и телесно здраве.

Първи предстоятел на ординариата „Престол на свети Петър“ в САЩ

Съгласно Апостолическата конституция в САЩ е учреден първият персонален ординариат с името „Престол на свети Петър“ за духовници и миряни на Англиканската църква в САЩ, преминали към Католическата църква. Папа Бенедикт XVI

назначи бившия англикански епископ проф. Джефри Стийнсън (на снимката) за първи персонален ординарий и предстоятел на ординариата „Престол на свети Петър“.

Джефри Стийнсън е роден през 1952 г. в гр. Кеймп Рукър (Алабама, САЩ). Той е доктор по богословски науки, женен, с три деца. Приема католичес-

ката вяра с цялото си семейство през 2007 г. На 21 февруари 2009 г. е ръкоположен за католически свещеник. Като предстоятел на ординариата той става член на Епископската конференция на Католическата църква в САЩ и отговаря за всички англикански духовници и миряни в страната, преминали към Католическата църква. Съгласно Апостолическата конституция вшитите англикани запазват религиозните си ритуали в лоното на Католическата църква под ръководството на папата.

Петър КОЧУМОВ

Базилката „Рождество Христово“ във Витлеем - под закрилата на ЮНЕСКО

След дълги очаквания от страна на християнските общности и на палестинската автономна власт базиликата „Рождество Христово“ във Витлеем получи статут на световно културно наследство под закрилата на ЮНЕСКО. Освен забележителната базилика християните в Светите земи настояват за световно културно наследство под егидата на ЮНЕСКО да се признаят още 19 библейски и религиозни обекта, между кои-

то и историческите центрове на градовете Хеброн, Наблус и Кумран на Мъртво море.

Веска КОЧУМОВА

Папа Бенедикт XVI благослови новата икона за Световната среща на семействата в Милано

„Скъпи приятели, живеете вярата с ентузиазъм и се подгответе духовно за предстоящата Световна среща на семействата.“ С тези думи, отправени към група младежи от Милано по време на генералната аудиенция на 11 април, папа Бенедикт XVI връчи иконата за предстоящата среща. Нека иконата на Светото семейство бъде знак и помощ във вашата подготовка за тази среща, пожела още Светият отец. Иконата бе връчана на монс. Ерминьо де Скалци, председател на фондацията „Милано-Семейства 2012“, който бе придружен от шест хиляди младежи, носещи в ръцете си 20-метров лозунг „Бенедикт, чакаме те в Милано“. Присъстваха също семейство Волонте ди Ровело Поро, кардинал Енио Антонели, председател на Папския съвет за семейството, и отец Самуеле Марели, директор на отдела за подрастващи младежи от Милано. „Това е важен момент за диоцеза на Милано - каза монс. Ерминьо де Скалци. - Днешният ден е повод, за да изразим още веднъж благодарност към Светия отец за избирането на Милано за домакин на VII све-

товна среща на семействата.“

Иконата - мозайка на Светото семейство, е дело на йезуита отец Марко Рупник. На нея са изобразени Светото семейство и Пресветата Троица. От двете страни на Йосиф и Мария са изобразени земният рай и Небесният Йерусалим със Светото семейство в центъра на историята на спасението.

В Милано мозайката ще бъде поставена първо в базиликата „Свети Амврозий“, след това ще обиколи седемте пасторални района на диоцеза, където ще остане по една седмица. Творбата на Рупник, тежаща 60 кг, ще бъде изложена на богословския конгрес, който на 30 май ще открие официално VII световна среща на семействата. Покъсно иконата на Светото семейство ще бъде поставена на олтара, където папа Бенедикт XVI ще отслужи литургия, а след това ще бъде предадена на диоцеза, който ще бъде домакин на срещата през 2015 г.

Мозайката на Марко Рупник

ще замести иконата на Кико Аргуельо, основател на Неокатекуменалното движение, желана през 1994 г. от покойния кардинал Алфонсо Лопес Трухильо, председател на Папския съвет за семейството до 2008 г. Досегашната икона на Светото семейство бе символ на световните срещи: два пъти в Рим (1994 г. и 2000 г.), в Рио де Жанейро (1997 г.), в Манила (2003 г.), във Валенсия (2006 г.) и в Мексико Сити (2009 г.).

По желание на папа Йоан Павел II словенският йезуит Марко Рупник е автор и на мозайките в параклиса „Redemptoris Mater“ във Ватикан, мозайките на базиликите във Фатима и „Сан Джовани Ротондо“ и фасадата на светилището в Лурд.

Почина кардинал Игнас Муса I Дауд

В деня на Велика събота, на 7 април 2012 г., на 81-годишен възраст в Рим почина кардинал Игнас Муса I Дауд, бивш префект на Конгрегацията за Източните църкви, бивш сиро-католически патриарх на Антиохия. Кардиналът е роден в Сирия, в околностите на град Хомс. Навремето е бил архиепископ на този град, който днес е в епицентъра на гражданската война в страната. За това припомня в съболезнователната си телеграма и самият папа Бенедикт XVI. Папата отбелязва, че е приел известието за смъртта на кардинала с голяма скръб. „В тези дни, когато празнуваме Възкресение Христово, аз мисля за жителите на този регион, на които днес им се налага да преживяват изключително трудни времена, и се моля на Господ Той да приеме в Своя свят на блаженство и мир душата на този верен пастир, който с вяра и от цялата си душа се посвети изцяло в

служба на Божия народ.“

Игнас Муса I Дауд учи в Йерусалим, Рим и Ливан, като е бил и секретар на патриарха на Сиро-Католическата църква в Кайро. През 1977 г. е ръкоположен за епископ и става ординарий на епархията на Сиро-Католическата църква в Кайро. Седемнадесет години по-късно се завръща в родината си, където първо е епископ на Хомс, а след това - през 1998 г., е избран за Антиохийски патриарх. През 2000 г. блаженстват папа Йоан Павел II го извиква в Рим и го поставя начело на Конгрегацията за Източните църкви. На тази длъжност Муса Дауд остава седем години.

Кардинал Дауд е познат и на българите католици, поспециално на католиците в Калояново, тъй като именно той през 2004 г. освети новия католически храм в енорията. Мнозина калояновци и днес пазят спомена от топлата усмивка на кардинала. Той е и носител на българския орден „Стара планина“.

След смъртта на сирийския йерарх в Колегията на кардиналите остават 211 кардинали, от които 123-ма имат право на глас при избора на папа. По www.catholic-news.bg